273

POD NEVADSKÝMI LEDOVCI

Prolog,

"Absolutní moci nelze dosáhnout díky náhodě nebo štěstí," řekl Mistr ostrovů s úsměvem. „je třeba bezohledné brutality, aby..." Odmlčel se a zadíval se na přijímače, jejichž kontrolky se červeně rozzářily.

„Okamžik," řekl Mistr ostrovů svému partnerovi. „Zda se, že senzory nulových polí byly uvedeny do činnosti."

Když se Mistr ostrovů sklonil nad přijímači, zeptal se jeho partner: „Co jsou to senzory nulových polí? "

„Umístili jsme tyto stroje v tajné centrále na jiné planetě," řekl ochotně Mistr ostrovů. „Slouží k lokalizování a časovému zařazení ozvěn nulových polí."

„To zní složitě," mínil návštěvník.

„Pomocí senzorů nulových polí můžeme určit na vteřinu přesně, kdy byl použit některý z našich transmiterů."

„A k tomu teď došlo?"

„Ano," řekl Mistr ostrovů, a zamyslel se. „Jeden z našich transmiterů byl použit protivníky naší organizace. Za okamžik budu vědět, kdy a kde se to stalo."

„Co pak uděláte?"

Mistr ostrovů se chladně usmál. „Už jsem vám řekl, že existuje jen jedna metoda, jak posílit osobní moc: je třeba protivníka zničit, jakmile se naskytne příležitost. A taková příležitost se právě nyní rýsuje."

A pak tato velká a mocná bytost zapnula mikrofon, aby udělila příslušné pokyny.

1.

Když je někdo velký jako strom a má ruce jako lopaty, pak je lepší mít ho za přítele i když je to skoro ještě kluk. Jak ale máte s takovým klukem navázat kontakt, když se s ním poprvé setkáte v podzemní stanici na cizí planetě, kde je člověk spolu s ním a s jinými vesmírnými vojáky zapleten do boje na život a na smrt?

„Seržante Surfate, řekněte, muž jako vy se přece pohybuje na tolika místech CRESTU III, že musí osobně znát každého člena posádky."

„Ale to nemáte pravdu hned ve dvou bodech: Za prvé jsem byl tenkrát degradován na desátníka, a za druhé má každý člen posádky CRESTU III přidělen určitý revír, který může opustit jen při jistých příležitostech. Důstojníků se to samozřejmě netýká."

Ten velký chlapík se jmenoval Papageorgiu. Tvrdil, že má řecký původ, ale to jsem tehdy ještě nevěděl. Myslel jsem, že se náhodou dostal spolu se majorem Redhorsem, poručíkem Chardem Bradonem, Olivierem Doutrevalem, Sennanem Brankem a se mnou do transmiterového prostoru podzemní stanice na Pigellu. Na myšlenku, že Papageorgiu je jedním z Redhorsových podivných přátel, jsem nepřišel, i když to bylo nasnadě.

Byli jsme odhodlaní, tvrdě bojující muži, ale přísahám vám, že ten velký chlapík s chlapeckou tváří byl ještě odhodlanější a divočejší než my. Klečel vedle Charda Bradona na zemi a střílel na útočníky. Zbraň v jeho obrovitých tlapách vypadala jako hračka.

Každé z útočících hadovitých monster bylo dlouhé dvanáct metrů a v průměru mělo metr. Jakmile prostrčila hlavu zdí, okamžitě na nás začala plivat oheň. Cestu do jiných místností jsme měli zatarasenou.

„Nemůžeme se tady udržet, Charde!" zařval major Don Redhorse na poručíka Bradona.

Bradon přikývl. Redhorsův indiánský obličej neprozrazoval nic o tom, co cítí.

„Pokusíme se prorazit!" křikl na nás.

U Redhorse jsem byl na podivné rozkazy zvyklý. Ale jeho rozhodnutí, za daných okolností opustit tuto místnost, mi připadalo jako výzva k sebevraždě.

Ale byl tu ten mladík, který po Redhorsových slovech vyskočil jako zelektrizovaný. Viděl jsem, jak mu září oči, a už jsem byl na nohou, překvapený sám sebou. Vedle mě se objevil malý

Doutreval s pečlivě učísnutými vlasy, obklopený vůní parfému.

Možná by se nám průnik podařil, kdybychom místo mechanických zbraní měli své energetické speciální zbraně. Naše munice byla chabá. Za každé monstrum, které jsme zabili, se objevila tři další.

„Zpátky!" zařval Redhorse.

Víc jsme klopýtali, než běželi. Zakopl jsem o neživé monstrum a klesl jsem k zemi. Zoufale jsem se snažil osvobodit. Ostatní už byli o několik metrů dál. Vtom se ten velký chlapík zastavil. Neodvážil jsem se podívat za sebe, protože jsme si až příliš dobře dovedl představit, co se tam děje.

Náhle byl mládenec u mě a postavil mě na nohy.

„Díky!" zasípal jsem. „Jak se jmenuješ, chlapče?"

„Papageorgiu!" křikl a ušklíbl se.

Když jsme dohnali ostatní, ukázal nám Redhorse svou zbraň.

„Munice došla," řekl sotva slyšitelně.

Vtom se ozval dunivý zvuk. Podlaha začala vibrovat. Trhl jsem sebou. Obloukový transmiter se rozzářil.

„Majore!" zvolal Sennan Brank. „Podívejte se!"

Zírali jsme na transmiter. Dokonce i monstra to muselo zmást, protože zastavila útok.

„Rychle!" zvolal Redhorse. „Možná začnou znovu fungovat i naše energetické zbraně."

Vytáhl jsem z opasku paprskomet a stiskl spoušť. Nic se nestalo. Vypadalo to, že funguje jen transmiter. Monstra se k nám znovu přiblížila a začala dštít oheň.

„Kupředu!" rozhodl se Redhorse a ukázal na transmiter. „Utečeme obloukem. Pořád lepší než smrt. Mějte zapnuté individuální ochranné štíty a antigravové projektory."

Monstra se k nám blížila ze všech stran. Olivier Doutreval zmizel v transmiteru jako první. Rozplynul se mi před očima. Sennan Brank byl další, pak přišel Papageorgiu a Chard Bradon.

„Surfate, mám vám snad poslat pozvánku?" ječel na mne Redhorse naštvaně. Vždycky zapomíná, že nejsem žádný sportovec. Zapnul jsem antigravový projektor a skočil do

transmiteru.

Když můj rozum zase přišel k sobě, vypotácel jsem se ještě napůl omámený z přijímací stanice. Okamžitě jsem byl vržen do výšky. Instinktivně jsem pochopil, že za to může můj antigravový projektor, který začal znovu pracovat. To byla moje záchrana.

V první chvíli jsem si myslel, že k transmiterovému skoku vůbec nedošlo, protože pod sebou jsem viděl místnost, kterou jsme právě opustili. Ale před obloukem transmiteru stálo deset Tefrodů se zbraněmi v rukou. To stačilo, abych pochopil, že jsme se ocitli na jiné planetě.

Deset Tefrodů střílelo, ale jejich cílem jsem nebyl já ani moji druzi, ale čtyři monstra, která se dostala do transmiteru spolu s námi. Podíval jsem se vzhůru a spatřil jsem Branka a Papageorgia, jak se vznáší pod stropem. Doutreval a Bradon se drželi vedle transmiteru, Redhorse byl pár metrů pode mnou. Nebyly to tedy jen antigravové projektory, co nám zachránilo život. Tefrodi určitě nepočítali s tím, že se z transmiteru vynoří čtyři vzteklá monstra, plivající plameny, a zaútočí na ně.

Jedno mi bylo jasné: nebyla to náhoda, že transmiter začal tak najednou fungovat. Tefrodi pálili na čtyři příšery, ale krystalický povrch jejich pancéřové kůže byl očividně schopný energetické paprsky až do určité síly absorbovat.

S úlevou jsem zjistil, že individuální ochranný štít mám v pořádku. Litoval jsem ale, že máme jen obyčejné bojové skafandry. Znamenalo to, že se nemůžeme učinit neviditelnými. Navíc jsme neměli kyslíkové agregáty ani tlakové přilby.

Redhorse proletěl těsně pod stropem a mával na nás.

Tefrodi stále ještě neměli čas se o nás starat. Tři z nich leželi v bezvědomí na zemi. S takovými útočníky určitě nepočítali.

„Musíme odsud!" křičel Redhorse. „Nebude to dlouho trvat, a Tefrodi dostanou posily."

„Rád bych věděl, kde to vlastně jsme," poznamenal Bradon temně. „Vsadil bych se, že je to pořádná past, zařízená se zcela určitým záměrem."

Bradon byl rozený pesimista.

„Jsme na nějaké cizí planetě, poručíku," řekl Papageorgiu bezstarostně. „Hlavně že jsme unikli těm bestiím z Pigellu."

„Tady to vypadá stejně jako na Pigellu," zamručel Brank. „Takže není důvod domnívat se, že to tu bude příjemnější než na šesté planetě Vegy."

Zatímco jsme hovořili, vznášeli jsme se pod stropem směrem k druhé straně sálu. Když jsem opět pohlédl dolů, viděl jsem, že všichni Tefrodi jsou mrtví. Termodraci se plazili kolem a hledali další oběti.

„Pane!" zvolal v té chvíli Papageorgiu a ukazoval dolů. Široké dveře, které jsme dosud neviděli, se odsunuly stranou a ukázaly výhled na hlavní vchody jimi vtrhla dovnitř horda bojových robotů a začala na čtyři termodraky střílet. Bylo jich alespoň dvě stě.

Nebylo těžké uhodnout, že tak soustředěný útok monstra z Pigellu dlouho nevydrží. Jakmile je roboti vyřídí, vrhnou se na nás.

Roboti nám zatarasilicestu do dalších místností, které možná znamenaly svobodu.

Ale Redhorse zase jednou dokázal, že se ve zdánlivě bezvýchodných situacích umí bleskově rozhodovat.

„Použijeme ten malý východ," přikázal. „Teď ho nikdo nehlídá. Poletíme za sebou. Lastafandemenreaosi, vy budete v čele."

Nevěřil jsem svým uším, když jsem Redhorse slyšel to jméno vyslovit, jako by se jednalo o slovo se třemi

písmeny. Papageorgiu se uznale usmál a klesal dolů.

„Teď vy, Brazosi," řekl Redhorse nemilosrdně.

Následoval jsem vysokého mladíka. Neměl jsem teď čas starat se o to, co se děje za mnou. Hluk, působený roboty, byl nepředstavitelný. Čím více jsme klesali, tím menší byla moje naděje, že odsud někdy vyváznu živý. Teprve, když mě předehnal Doutreval, jsem se vzpamatoval.

Vtom se před námi objevil malý východ. Papageorgiu šikovně přistál.

„Na co čekáš, chlapče?" zeptal jsem se ho. „Roboti tu budou hned."

Zdálo se, že ho vyhlídka na bitvu potěšila. Musel jsem ho do chodby doslova strčit. K mě úlevě tam bylo ticho a čistý vzduch. Objevil se Doutreval. Mohl bych přísahat, že si uhladil vlasy a narovnal uniformu. Pak se vynořil Sennan Brank.

„Dál!" zasípal. „Co tady postáváte?"

Takový tón si mohl dovolit jedině starý Brank. Následovali ho Redhorse a Bradon.

„Tam vzadu je peklo," informoval nás Redhorse stručně. „Už to nebude dlouho trvat, a termodraci budou vyřízení. Pak nás roboti začnou pronásledovat."

„Jo," řekl hořce Brank, „už tu postáváme moc dlouho."

„Podívejme se trošku kolem," navrhl Papageorgiu.

„Můžete se vrátit, když vás mrzí život," navrhl jsem mu.

Usmál se. „Můžete mi zase říkat chlapče," nabídl mi.

„Musíme především zjistit, kde jsme," přerušil náš přátelský rozhovor Redhorse. „A k tomu musíme najít cestu ze stanice."

Papageorgiu přistoupil ke dveřím a přimáčkl je.

„Možná to naše přátele trošku zdrží," mínil.

Odtáhl jsem Doutrevala stranou a zašeptal mu do ucha:

„Co je to za chlapíka, Oliviere?"

„Myslíte Lastafandemenreaose Papageorgia?" zamumlal Doutreval.

ke všem čertům, on to jméno vyslovoval se stejnou lehkostí jako Redhorse. Jako by nikdy nedělali nic jiného, než cvičili tenhle jazykolam.

„Jistě," řekl jsem netrpělivě.

„je řeckého původu," řekl Doutreval významně.

Sebral jsem všechnu odvahu a i s rizikem, že mě budou považovat za nevzdělaného hlupáka, jsem se zeptal:

„je to snad něco zvláštního?"

„Jeho strýc vlastní největší soukromou obchodní flotilu na Zemi," opáčil Doutreval.

„No a?" udělal jsem.

„je několikanásobný milionář," řekl Doutreval.

Moje úvahy přerušil Redhorsův hlas. Major nám přikázal, abychom se snažili co nejrychleji dostat ven.

„Možná jsme se ocitli na planetě Metanů," hádal Bradon. „Pak se udusíme, jakmile vystrčíme hlavu."

„Pošleme vás napřed," prohlásil Brank nepřátelsky. „Když nám pak mrtvý padnete do náruče, budeme vědět, že nemůžeme ven."

„Nechte toho," napomenul ho Redhorse.

Znovu jsme se rozletěli, ve větších rozestupech, abychom nebyli při eventuálním útoku zasaženi všichni najednou. Individuální štíty nám dávaly určitý pocit jistoty. Navíc jsme teď měli účinné zbraně.

Stanice se ničím nelišila od časové pasti na Pigellu. Začal jsem pochybovat, jestli jsme Pigell vůbec opustili. Zavrtěl jsem hlavou. Kdybychom ještě byli v sektoru Vega, museli bychom nejpozději teď narazit na jiné příslušníky posádky CRESTU III. Nebylo neobvyklé, že se stanice na různých planetách navzájem podobaly jako vejce vejci. Možná takové uspořádání připadalo Tefrodům nebo jejich tajemným pánům jako ideální.

Začal jsem doufat, že se bez problémů dostaneme do dalšího sálu, když se objevilo něco, co vypadalo jako karikatura létajícího tanku.

Redhorse zvedl paži a zůstali jsme nehybně viset pět metrů nad zemí. Podivné vozidlo rovněž zastavilo. Pak na nás náhle začalo střílet.

Opětovali jsem palbu a tank byl okamžitě zahalen oblaky, z kterých tu a tam vyjely blesky. Viděl jsem, jak se nahoře otevřely dvě klapky a z každé se vynořila bublina, která se ihned rozplynula.

„Plyn!" zvolal Brank. Kroutil očima, jako by se dusil, i když ještě nebylo vůbec nic cítit.

S příšerným skřípěním se tank opět stáhl. Za námi vtrhlo do chodby několik tuctů robotů. Zřejmě přemohli termodraky a teď

přišli, aby dokonali dílo zkázy.

Přelétli jsme nad tankem, který vyslal další dvě bubliny. Brank se dal náhle do zpěvu a já cítil, jak se mi škubají nohy, jako by se chtěly dát do tance.

Ten plyn, pomyslel jsem si.

Vtom mě někdo popadl za paži a táhl mě dál. Hned mi bylo lépe. Branka odtáhl z nebezpečné zóny Redhorse. Doutreval a Bradon už byli v bezpečí. Tank naštěstí nebyl příliš rychlý a zdálo se, že víc než čtyři plynové bomby vystřelit nedokáže.

Prolétli jsme další místností, aniž jsme narazili na protivníka. Roboti

nás pomalu, ale jistě doháněli. Kdyby zaútočili z více stran, byli bychom ztracení.

Právě toho se zřejmě Redhorse obával, protože nám nedovolil místnost prohledat. Vznášeli jsme se do další chodby. Bradon nalezl několik šachet, vedoucích vzhůru.

„Bývalé antigravové šachty," konstatoval Doutreval. „Teď se zřejmě nepoužívají."

To nás nemohlo zastavit, protože jsme všichni měli antigravové projektory. Utvořili jsme dvě skupiny. Tři a tři vedle sebe jsme stoupali vzhůru šachtou, která vedla tak vysoko, že se zdálo, jako by se zužovala. Redhorse, Brado a Brank tvořili první skupinu. Protože Papageorgiu měl tak široká ramena a já taky nejsem zrovna hubený, Doutreval se mezi námi skoro ztrácel. Jeho přítomnost ovšem dokazovala pronikavá vůně jeho parfému.

Tu a tam jsem se podíval dolů, protože jsem předpokládal, že se tam každou chvíli objeví roboti. Několik jich proběhlo kolem šachty bez povšimnutí. Mysleli si, že jsme dál v chodbě. To nám mohlo poskytnout pár cenných minut.

Na nejvyšším místě se šachta rozšiřovala. Jeden po druhém jsme přistáli na okružní galerii, z níž hvězdicovitě vedlo šest chodeb. Jen jedna byla osvětlená. Nad námi se klenula kupolovitá střecha. Mezi chodbami jsem spatřil několik velkých dveří, které jistě vedly ven. Bohužel tu .nebyla okna ani pozorovací přístroje, takže jsme nemohli zjistit, co nás venku čeká.

Papageorgiu ukázal na několik konzol.

„Tady dřív byly lokalizační přístroje," konstatoval. „Byly však demontovány."

To potvrdilo mě podezření, že stanice byla až do našeho objevení se pro Tefrody bezvýznamná.

„Musíme nějak otevřít ta vrata," řekl Redhorse.

Brank protestoval. „Jestli venku není dýchatelná atmosféra, je po nás, majore."

„Nevíme, jestli se dostaneme přímo do vnějšího světa," namítl Redhorse. „Za těmi dveřmi mohou být další místnosti. Ale i kdybychom se dostali rovnou na povrch této planety, nemyslím si, že by nám hrozilo nebezpečí. Kdyby tam byla jedovatá atmosféra, byly by tu místo dveří výpusti."

Pod námi vnikli do šachty první bojoví roboti. Hluk, který přitom nadělali, ukončil naši diskusi. Rozběhli jsme se k nejbližším dveřím. Nakonec se nám je podařilo otevřít.

Vzniklou škvírou vál ledový vichr.

K nohám se nám snášel sníh. Venku bylo zvláštní světlo. Mimoděk jsme ucouvli. Otvorem jsme toho příliš neviděli, ale vypadalo to jako krajina ze sněhu a ledu.

„Myslím, že jsme přistáli na Zemi," řekl major Don Redhorse.

2.

Mlčeli jsme. Každý z nás byl nějak spojen se Zemí, ale věděli jsme, že tohle není naše Země. Byla to Země roku 49 498 před narozením Krista, Země, jejíž severní polokoule byla pokryta ledovci.

Jistě tu už nebyla žádná lemurská civilizace. Pět set let, o které nás časová past na Pigellu posunula do relativní budoucnosti, stačilo, aby zpečetilo konec Lemurů. Jestli Lemurové ještě existovali, pak žili na jiných světech. Evakuace Země byla ukončena.

Papageorgiu byl první, kdo promluvil.

„Proč si myslíte, že je to Země, pane?" chtěl vědět.

Redhorse vyšel otevřenými dveřmi ven. Ukázal k nebi.

„Podívejte se na to slunce," vyzval nás. „Myslím, že to vás

zbaví všech pochybností."

Slunce bylo malý, červeně zářící balónek, který sotva mohl rozdávat teplo. Od obzoru k obzoru se po modrém nebi táhla zářivá clona.

Byl to ohromující pohled.

Mezi Sluncem a Zemí se mikrohmota vybuchlé planety Zeut rozšířila tak, že Zemi již nebylo možné zahřívat. To byla vlastní příčina doby ledové, která začala před více než pěti sty lety. Minou ještě staletí, než se opona z kosmické hmoty rozptýlí, takže jí znovu proniknou sluneční paprsky a obrovské ledovcové masy roztají.

Papageorgiu vyšel do sněhu a položil si ruku před oči.

„Kupole je zapadaná sněhem!" zavolal na nás.

Redhorse přikývl. „Zavřete dveře!" poručil. „Nemyslím, že by nás roboti následovali sem."

„Pane!" ptal se nedůvěřivě Brank. „Znamená to, že chcete zůstat tady venku?"

„Samozřejmě," odpověděl major. „Myslel jste si, že se vrátíme zpátky do stanice, abychom vběhli robotům přímo do náruče?"

Brank hořce poznamenal: „Tady za pár hodin zmrzneme."

„Najdeme si úkryt," prohlásil Redhorse klidně. „Někde nablízku je určitě nějaké opuštěné lemurské město. Tam se schováme a promyslíme si naši situaci."

Zavřeli jsme tedy dveře kupole. Teď

jsme byli definitivně odříznutí od teplých místností tefrodské stanice.

„Myslíte, že zařízení téhle stanice byla nastavena přesně na časovou past z Pigellu, majore?" zeptal se Čejena Bradon.

„Zdá se," souhlasil Redhorse. „Určitě nebyla náhoda, že jsme se objevili právě tady."

„To by znamenalo, že Mistři ostrovů mají k dispozici přístroj, s jehož pomocí mohou lokalizovat jakýkoli časový posun v rámci roviny pohybu," řekl Bradon zamyšleně. „To znamená, že naši protivníci přesně vědí, kde jsme."

Redhorse mlčel. Bradonovy úvahy zrovna nepřispívaly ke

zvýšení našeho optimismu. Jestliže Mistři ostrovů vědí, kde jsme, mají také určitě možnost napadnout nás, lhostejno, v jakém čase se právě nacházíme.

Brank letěl po mém boku. „Zajímá vás moje teorie, Surfate?" zeptal se najednou.

„Jen do toho, Branku," povzbudil jsem ho. Bylo těžké si představit, že tenhle staře vypadající muž je jedním z nejlepších kanonýrů na CRESTU III. Vypadal jako zpustlý alkoholik, ale něco v jeho očích tenhle první dojem ihned smazalo.

„Přežijeme to tady a vrátíme se," řekl Brank přesvědčeně.

Byl jsem překvapený, že to slyším zrovna od něj.

Usmál se.

„Kdybychom tu zemřeli, logicky bychom už nemohli existovat v budoucnosti," řekl. „Přemýšlejte, Surfate. Abychom se dostali do časové pasti Vario, musíme to tu přežít."

„Nechte toho," zabručel jsem. „Nemám chuť probírat s vámi časové paradoxy. Stejně je to k ničemu."

„je to ale logické, Brazosi!" vyhrkl Brank. „je to zcela logické."

Odpoutal jsem se od něj, abych už ty nesmysly nemusel poslouchat. Čím jsme byli dál od stanice, tím studenější a prudší se zdál být vítr. Vedle mě se objevil stín. Olivier Doutreval.

„Dost zima, co, seržante?" zeptal se.

„Ano," souhlasil jsem. „je na čase najít nějaký úkryt."

„Zajímalo by mě, co se zatím děje na Pigellu," přemýšlel Doutreval nahlas. „Jestlipak se našim mužům podařilo odrazit útoky genových manipulantů?"

„Jednou se to dozvíme," řekl jsem.

Pokrčil rameny. Zdálo se, že on o tom není tak docela přesvědčený.

„Myslíte si také, že jsme tady byli očekáváni?" zeptal se mě.

„Vypadá to tak," opáčil jsem. „Tech deset Tefrodů čekalo se zbraněmi přímo před transmiterem. To znamená,

že náš pětisetletý skok do relativní budoucnosti Mistři ostrovů

poznali."

„je to divný pocit, když se člověk musí bát, že každý jeho krok někdo pozoruje," řekl Doutreval.

„Tady nás určitě nepozoruje nikdo," mínil jsem stísněně.

Dlouze se na mě podíval. „Jste si jistý?"

Ledová poušť pod námi byla opuštěná a mrtvá. Pokrývala všechny stopy lidské civilizace. Možná to dál na jihu vypadá příjemněji. Tam možná ještě existuje život.

„Támhle něco je!" zařval najednou Papageorgiu.

Spatřili jsme tmavý sloup, vyčnívající několik metrů ze sněhu.

„Možná je to nějaká značka," napadlo Doutrevala.

„Poletíme tam," přikázal Redhorse.

„je to špička věže!" volal Papageorgiu, který měl zřejmě nejlepší oči. „Vidím ulomené antény."

Pokud to byla věž a pokud tam byly antény, pak se bezpochyby jednalo o dálkovou ovládací věž bývalého lemurského vesmírného přístavu. Možná jsme tam dole mohli najít prozatímní bezpečí.

Redhorse použil svůj malý lokátor.

„Jsme zase pronásledováni," konstatoval. „Roboti očividně opustili stanici a hledají nás."

„Nebyl bych si myslel, že jsme pro Tefrody tak důležití," podivil se Bradon.

„Pro Tefrody ne," opravil ho Redhorse. „Oni jsou jen nástroji bez vlastní vůle Mistrů ostrovů. Neznámí páni Andromedy jsou ti, pro něž máme zvláštní význam." Náhle změnil téma. „Lastafandemenreaosi, leťte dolů k té věži a zjistěte, jestli je tam nějaký vchod. Ale buďte opatrný."

„Rozkaz, pane," řekl mladík.

„Budeme kroužit kolem věže," přikázal Redhorse. Zapnul náramkovou vysílačku. „No?" zeptal se. „Jak to tam dole vypadá?"

„Věž ční šest nebo sedm metrů nad led, pane," sděloval Papageorgiu. „Všechno je pokryté ledem. Jestli je tu nějaký vchod, budeme ho muset nechat roztát."

„Nějaké náznaky života?"

Papageorgiu se zasmál.

„Život, pane? je to tu všechno zmrzlé jako v mrazáku."

Redhorse nám dal znamení. „Letíme za ním," rozhodl.

Špička věže byla větší, než jsem očekával. Měla alespoň třicet metrů v průměru a jak mladík řekl, čněla šest metrů nad led. Na jedné straně byl sníh navátý skoro až ke špici. Zřícený radarový štít byl pokrytý ledem. Vypadalo to, že věž se brzy chystá zřítit. Led, který ji pokrýval, byl na některých místech zcela průhledný,

ale zvětšoval a zkresloval předměty, které byly pod ním.

Papageorgiu přiletěl z druhé strany.

„je tam vchod, pane," řekl bez dechu. „Zakrývá ho metrová vrstva ledu."

"To si prohlédneme," rozhodl major.

Vchod do věže skýtal bezútěšný pohled.

„Ustupte!" přikázal Redhorse.

Vytáhl paprskomet. Led se rozpouštěl překvapivě rychle. Syčelo to a kouřilo a chvíli nebylo pro oblaka páry vůbec nic vidět.

Před námi ležely otevřené, napůl zřícené dveře.

„Černá díra," řekl Brank. „Nelíbí se mi to."

„Tam vevnitř nefouká," poznamenal Doutreval. „To už něco znamená."

Papageorgiu odepjal od opasku svítilnu a posvítil dovnitř. Pak zmizel ve věži a my ho následovali.

Ulehčeně jsem si vydechl, když jsem se zbavil bičujícího větru, s kterým jsem bojoval venku. Podlaha byla bez ledu. Zapnul jsem svou svítilnu. Zdálo se, že vnitřní zařízení věže zůstalo neporušené. Všude stály lokalizační a jiné přístroje. Uprostřed místnosti byl vstup do výtahu. Pochyboval jsem však, že by byl nepoškozený.

Páchlo to po spálené izolaci, téru, naftě, kovech a plastech. Kromě našich kroků nebylo nic slyšet.

„Pokusíme se zavřít vchod," přikázal Redhorse. „A okamžitě

zapneme své antigravové projektory a individuální ochranné štíty. To našim pronásledovatelům ztíží hledání."

Skoro jsem na bojové tefrodské roboty zapomněl. Papageorgiu a Doutreval zabarikádovali vchod. Kvílení bouře nebylo už téměř slyšet.

„Vylezeme nahoru," řekl Redhorse a ukázal k výtahu. „Možná najdeme něco, co nám pomůže dál."

Všechno, co jsme potřebovali, byla hypervysílačka. Pochyboval jsem, že nějakou najdeme.

Zjistili jsme, že výtah stojí tam, kde ho nejméně potřebujeme na nejvyšším místě v šachtě. Redhorse vyzkoušel několik pák, ale kabina se nehnula.

„Žádná energie," řekl Doutreval. „Možná tu někde bude nouzové schodiště."

Objevili jsme úzkou šachtu s kovovým žebříkem. Redhorse posvítil do hloubky. „Když budeme v šachtě, budeme snadno napadnutelní," řekl. „Ale musíme to risknout.

Vlezl dovnitř jako první a ihned zmizel. Následoval Brank, Papageorgiu, Doutreval a já. Bradon šel poslední.

Shromáždili jsme se na konci šachty v dlouhé místnosti s holými stěnami. Oproti teplotě, která byla venku, bylo tady skoro teplo. Redhorse osvítil okolí a objevil dvoje dveře.

„Není pochyb, že se nacházíme v kontrolním centru bývalého lemurského vesmírného přístavu," řekl major. „Přístav už zakryly masy ledu. Nablízku muselo existovat město. Samozřejmě ho zničily ledovce, ale víme, že lemurská města měla rozsáhlá podzemní zařízení."

„Myslíte systém bunkrů pod vlastními městy, pane," nadhodil Bradon.

„Ano," potvrdil Čejen. „Lemurové postavili bunkry, aby měli určitou ochranu před halutskou ofenzívou."

„Znamená to snad, že máte v úmyslu do takového podzemního města proniknout, pane?" zeptal se Brank.

„Možná tam najdeme někoho, kdo přežil," řekl Redhorse.

„Nepovažujete to za příliš nebezpečné, pane majore?" namítl

Bradon.

„Jistěže je to nebezpečné," souhlasil Redhorse. „Ale na tomto světě neexistují bezpečná místa. Potřebujeme něco sníst a musíme najít způsob, jak se spojit s Perrym Rhodanem."

Myslel jsem na Lemury, kteří dříve používali tyto místnosti. Bylo téměř nepředstavitelné, že v tomto strašidelném místě mohli někdy žít lidé. Všichni, kdo tu žili a pracovali, byli už po staletí mrtví a zapomenutí. Nic je nemohlo přivést zpátky.

Na konci chodby jsme narazili na široký průchod, nad kterým visela mapa.

„Vypadá to, že se nacházíme na kontinentu, který jednou bude Severní Amerikou," prohlásil Redhorse, když na ni posvítil. „Část mapy je vytištěna speciální barvou. Má tak být bezpochyby označena oblast, v níž leží tento vesmírný přístav."

Přistoupil blíž k mapě.

„Jsme asi na Čtyřicátém stupni šířky. Ten se táhne přes linii Filadelfie, Denveru a Kapu Mendocino v Kalifornii. Tady později vznikne velká Nevadská poušť."

„To by znamenalo, že se nacházíme na východním výběžku Sierra Nevady," řekl Brank.

„Přibližně," souhlasil Redhorse. „Pokud té mapě můžeme věřit."

Pokračovali jsme v cestě. Asi po hodině nám cestu zatarasila ledová stěna.

„Může být silná několik metrů, ale také několik kilometrů," řekl Redhorse. „Nemá smysl, abychom to zjišťovali. Najdeme jinou cestu."

Nejméně dvě hodiny jsme bloudili po chodbách a sálech, než se nám podařilo pokračovat ve vytyčeném směru. Věděli jsme už, že město, které muselo ležet v bezprostřední blízkos

ti, se jmenuje Godlar. Věděli jsme to z různých nápisů na stěnách. Papageorgiu navíc našel obrázek toho města. Muselo to kdysi být jedno z největších lemurských měst. Teď bylo pohřbeno pod ledem.

Vesmírný přístav ležel na konci Godlaru. Byl tu bezpočet

podzemních koridorů a tunelů, které spojovaly přístav a město. Většina se zhroutila nebo je zaplnil led. Redhorse se ale nedal odvrátit od svého záměru. Bloudili jsme dál labyrintem místností a chodeb. Často jsme se pohybovali v kruhu.

Minulo několik hodin, když mi Brank řekl:

„Cestu zpátky už nenajdeme!"

Na to jsem ještě vůbec nepomyslel. Přesto měl Brank pravdu.

„Někde ve městě najdeme cestu na povrch," řekl jsem mu. Bylo na něm vidět, že mi nevěří.

Za několik minut jsme narazili na překážku, kterou nevytvořila příroda. Široká chodba byla zatarasena kovovými deskami.

Don Redhorse překážku prozkoumával. „Postavili to narychlo," konstatoval po chvíli. „Mělo to zabránit buď ledu anebo nechtěným vetřelcům v průniku do města."

„Nedovedu si představit, že by tohle Haluťany zastavilo," mínil Papageorgiu.

„Jistěže ne," souhlasil Redhorse. „Ale nesmíme zapomenout, že Lemurové byli zoufalí. Tušili, že nadešel jejich konec. Když unikli halutským zbraním, pořád se ještě mohli stát obětí ledovců."

Postavili jsme se vedle sebe a propálili zbraněmi do překážky díru. Počkali jsme, až kov vychladl, a pak jsme otvorem prolezli. Na druhé straně byla rovněž tma, ale chodba byla volná.

„Zdá se mi, jako by tu bylo trochu tepleji než na druhé straně," řekl Doutreval.

„Zato vzduch je horší," zamumlal Brank.

ve světle svítilen jsme si prohlíželi nejbližší okolí. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tu ještě byl život. Občas jsme narazili na malé kontrolní stanice. Na všech strojích a stolech ležel prach. Žádný přístroj nepracoval.

„Musíme se nějak dostat do hlubších podzemních měst," řekl Redhorse. „Tady nenajdeme nic než opuštěné domy a kostry dávno mrtvých Lemurů."

Na konci se chodba změnila v širokou místnost, jejíž strop

tvořil led. Přibližně uprostřed obrovské, přírodou vytvořené jeskyně sahal led až na zem. Bylo tu dost zima.

Pod ledem jsme objevili zdi různých budov. Částečně z ledu vyčnívaly, jako natažené ruce. Led se lesknul ve všech barvách. Pak Brank našel mrtvého Lemura.

Na zemi ležel ledový blok a v něm spočívalo lidské tělo. Mužovy oči byly dokořán otevřené. Tvář vyjadřovala hrůzu.

„Musel ho překvapit led," koktal Brank.

„ne," řekl Redhorse. „Tenhle člověk tu neleží dlouho. Byl zmražen úmyslně." Sklonil se k ledu a vytáhl z pod něj kovovou destičku. Někdo do ní vyryl v jazyku tefroda: Smrt Plathovi!

„Kdo je Plath?" zeptal se Papageorgiu.

„Nevím," odpověděl Redhorse. „Ale myslím, že dříve nebo později narazíme na živé bytosti. Vypadá to, že ti, co přežili, nejsou zrovna smířlivě naladěni. Musí tu být alespoň dvě skupiny, které spolu bojují."

„Nevrátíme se raději, pane?" zašeptal Brank.

„Právě naopak," řekl Redhorse. „Ten mrtvý dokazuje, že tu někde musí být obydlená stanice. Najdeme ji."

„Nemám chuť nechat se pohřbít v bloku ledu, pane," prohlásil Brank rozčileně.

„Jestli si přejete, můžete se vrátit sám," řekl Redhorse.

Brank se odvrátil a mlčel. Věděl, že nemá šanci najít věž.

„Od nynějška," řekl Redhorse, „musíme být mnohem opatrnější. Každý ať má připravenou zbraň. Svítilnu může používat pouze muž v čele. Budeli hrozit nebezpečí, je třeba okamžitě vypnout světlo."

Na konci jeskyně jsme narazili na trosky domu. Za nimi vedla ledem úzká chodba. Náhle jsme zaslechli syčení.

„Stát!" zavelel Redhorse a vypnul světlo.

Syčení se opakovalo v pravidelných intervalech. Zdálo se, že vychází přímo z trosek.

„Co to může být?" zeptal se Papageorgiu tlumeně.

„Jestli tam někdo je, určitě nás už objevil," ozval se Bradon.

„Správně," řekl Redhorse.

Jeho svítilna se znovu rozsvítila. Viděl jsem, jak jde ke troskám. Nezbylo nám nic jiného, než ho následovat. S jistotou loveckého psa zamířil Redhorse přímo ke zdroji hluku. ve světle svítilny se objevila trubka, ze které v pravidelných intervalech unikala pára. Dívali jsme se na ni jako na zázrak.

Začali jsme mluvit jeden přes druhého. Tady, v říši ledu, se zdála být horká trubka něčím neobvyklým, byla to stopa, která nás musela zavést k životu.

„Vychází to z hloubky," poznamenal Redhorse. „Nejspíš z podzemního města."

„Myslíte, že pod těmi troskami někdo žije, pane?" zeptal se Doutreval.

„S velkou pravděpodobností," odvětil major. Ptal jsem se v duchu, proč si je tak jistý. Horká trubka a zmrzlá mrtvola ještě nejsou důkaz.

„A kde najdeme vchod do podzemí, pane?" vmísil se poručík Bradon.

„Musíme ho hledat," řekl Redhorse. „Víme teď, že tam existuje minimálně jeden zdroj tepla."

Půl hodiny jsme prohledávali zřícený dům, ale žádný vchod do hlubin jsme nenašli. Nakonec Redhorse zavelel ke krátkému odpočinku.

„Kručí mi v žaludku," oznámil Papageorgiu. „je na čase, abychom našli něco k jídlu."

Vtom se sedm metrů od nás objevila velká krysa. Oči se jí leskly. Zdálo se, že jí naše přítomnost nevadí. Bylo to ošklivé zvíře s krátkým ocasem.

„Hnusná bestie!" vyhrkl Brank. „Viděl jste někdy takhle velikou krysu, pane?"

„ne," řekl Redhorse klidně a opatrně sáhl po zbrani.

Krysa to viděla a zmizela mezi troskami. Brank zaklel.

„Věděla to," řekl Bradon. „Věděla, že na ni chcete střílet, pane."

„Jen pomalu, poručíku," řekl Redhorse. „Mohla to být

náhoda."

„Ta bestie vypadala chytře," řekl Brank.

„Jak to chcete zjistit?" zeptal se Papageorgiu. „Řekl bych, že všechny krysy vypadají stejně ošklivě a stejně hloupě."

„To nebyla jen tak nějaká krysa," trval Brank na svém. „Byla větší než normální krysa, a byla chytrá."

„Vyrazíme!" přikázal Redhorse. Zdálo se, že poznal, že už tu nechceme zůstat.

„Kde jsou krysy, jsou i lidé," mínil Doutreval.

Redhorse opět zaujal místo v čele. Chodba se brzy snížila tak, že už jsme nemohli jít rovně. Redhorse ovšem pokračoval v cestě. Nakonec jsme museli lézt po všech čtyřech. Pak se chodba zase zvýšila a rozšířila. Mohli jsme se postavit a zase se dalo lépe dýchat. Redhorse to nijak nekomentoval.

Chodba ústila do poměrně zachovalé budovy. Zdálo se mi, že jsme se ocitli v soukromé obytné místnosti. Papageorgiu se vrhl do křesla a natáhl si nohy. Redhorse prohledával písemnosti na psacím stole. Část se mu v rukou rozpadla na prach.

„Nic," řekl pak a shodil horu papírů ze stolu. „Prohledáme ostatní místnosti."

Vydali jsme se vedle. Byla tam tma, ale na druhé straně místnosti jsme

spatřili proužek světla. Redhorse zdvihl paži a zůstali jsme stát. Viděli jsme, že světlo dopadá pootevřenými dveřmi. Světlo měnilo intenzitu a bylo neklidné.

„Vypadá to, že tam vedle hoří," řekl Redhorse klidně. Vypnul svítilnu. Stáli jsme ve tmě a naslouchali. Nebylo nic slyšet.

„Jdeme tam. Opatrně!" přikázal major.

Jeden po druhém jsme vstoupili do tmavé místnosti. Náhle se dveře za námi prudce zabouchly. Trhl jsem sebou. Místnost byla ozářena prudkým světlem. Zavřel jsem oči.

„Nikdo se ani nehne," řekl někdo tefrodsky.

Když jsem oči zase otevřel, obklopoval nás tucet otrhaných postav. Byly vyzbrojené neznámými zbraněmi a mířily na nás. Muži chodili v předklonu. Oči měli zapadlé hluboko v jamkách.

Pleť měli tak světlou, jako by byla vybělená chemikáliemi.

„Nepřicházíme jako nepřátelé," řekl Redhorse.

Mluvčí neznámých byl vysoký, vousatý muž. Byl neuvěřitelně hubený. V ruce měl kovovou tyčku, na jednom konci zašpičatělou. Zdálo se, že je na svou primitivní zbraň pyšný. Jako jediný neměl střelnou zbraň.

„Patříte ke skupině vědců?" zeptal se muž.

„Nepatříme k žádné skupině," odpověděl Redhorse vyhýbavě. V duchu jsem mu k jeho odpovědi gratuloval. Nakonec jsme nemohli vědět, kdo byla skupina vědců a jestli to byli přátelé nebo nepřátelé mužů, kteří nás vlákali do pasti.

Vousatý muž zabodl svůj oštěp do země před Redhorse.

„Přicházíte z povrchu?" zeptal se. „Z jihu?"

Přistoupil o krok blíž k majorovi.

„Z jakého města?"

Redhorse pokrčil rameny.

„Kdyby tam, odkud přicházíme, byla města, nebyli bychom tady," řekl.

„Přišli jsme sem, abychom našli nějaké velké město," dodal Chard Bradon.

Vousáč chvíli přemýšlel. Jeho průvodci znervózněli. Doufal jsem, že jejich vůdce má dostatečnou autoritu, aby jim zabránil nás napadnout.

„Našli jste, co jste hledali?" zeptal se Lemur.

„Godlar," odpověděl Redhorse hořce. „Mrtvé město pod obrovskými ledovci."

„Těch pár budov je všechno, co z Godlaru zůstalo," řekl muž dramaticky. „Víc nic."

„A podzemní města?" zeptal se Redhorse.

K mému překvapení se Lemur na majora usmál.

„vy o nich víte?"

„Pochopitelně," odpověděl Redhorse. „Tuhle expedici jsme dlouho plánovali."

„Co chcete v tomhle městě?"

„Hledáme vesmírnou loď," řekl Redhorse klidně.

Vousáč na něj přezíravě zíral. Náhle se dal do smíchu. Někteří z ostatních se k němu přidali. Nakonec se cizinec uklidnil.

„Vesmírnou loď!" opakoval a zavrtěl hlavou. „Nemyslím, že na celé téhle planetě je ještě nějaká vesmírná loď."

„Tak si nějakou postavíme," řekl Redhorse neochvějně. Hrál svou roli skvěle. Byl jsem přesvědčený, že nám neznámí věří každé slovo.

„Máte něco k jídlu?" zeptal se vousáč.

„Jídlo?" Redhorse zavrtěl hlavou. „Sami máme hlad. Doufali jsme, že tady najdeme někoho, kdo nám ho poskytne."

Vousáč zvedl svou roztrhanou bundu a odkryl vystupující žebra. Nebyl to hezký pohled.

„Tady nic k jídlu není," řekl. „Když budete mít štěstí, podaří se vám ukrást trochu syntetické kaše, ale nemyslím, že se vám to povede. Dřív vás vystopují špióni Platha. Jakmile se Plath a skupina vědců dozvědí, že jste chybní myslitelé, nebudete dlouho naživu."

„Kdo je Plath?" chtěl vědět Redhorse.

„Vládce tohoto podzemního světa," odpověděl vousáč nenávistně.

„On a skupina vědců vládnou nad několika málo přeživšími z Godlaru."

„Ale ne nad vámi, cizince," domníval se Redhorse

Velký Lemur vzdorovitě zavrtěl hlavou. „Já jsem chybný myslitel. Tohle jsou mí přátelé. Bojujeme proti vědcům a proti Plathovi."

„Mluvil jste o Plathových špiónech," nadhodil Redhorse. „Kdo to je a jak vypadají?"

„Když někdy potkáte velikou krysu," opáčil vousáč, „Pak věžte, že před sebou máte Plathova špióna."

„Věděl jsem, že to není obyčejná krysa!" vykřikl triumfálně Brank.

Lemur se k němu obrátil.

„Už jste takovou krysu viděli?"

„Ano," řekl Redhorse.

Vousáč zvedl ruku. Světlo zhaslo. Slyšeli jsme dusot bosých nohou po podlaze, pak bylo ticho. Redhorse rozsvítil svítilnu.

„Jsou pryč," konstatoval Redhorse.

„Utekli," opravil ho Bradon. „Jakmile slyšeli, že jsme viděli krysu,

utekli. Rád bych věděl, co to všechno má znamenat. Kdo jsou ti otrhaní chlapíci, kteří si říkají chybní myslitelé?"

Minulo pár vteřin, než major odpověděl.

„Víme teď, že obě skupiny vědí, že jsme tady. S chybnými mysliteli už jsme mluvili, aniž bychom dosáhli nějakých významných úspěchů. Teď jde o to, abychom našli Platha nebo někoho ze skupiny vědců. Protože tam musí být něco k jídlu."

3.

Více než hodinu jsme prohledávali dům, aniž jsme našli jakoukoli stopu po neznámých. Zdálo se, že tu žádný vchod dolů do podzemního města není.

„Co teď, pane?" zeptal se Bradon unaveně, když jsme se shromáždili v jedné ze spodních místností.

„Vypadá to, že jsme odkázáni na cizí pomoc," přiznal Redhorse. „Bez někoho, kdo se tu vyzná, se dál nedostaneme."

Jako na zavolanou vešel přesně v té chvíli do místnosti muž. Hned jsem viděl, že patří ke skupině vousáčů, která utekla. Sáhl jsem po zbrani. Redhorse udělal totéž.

Muž k nám natáhl dlaně na znamení toho, že nechce bojovat.

„Co chcete?" zeptal se Redhorse ostře.

„Jmenuji se Saith," řekl muž klidně. „Mohu vám pomoci."

Redhorse si ho nedůvěřivě měřil. Saith byl středně vysoký a nahrbený. Vlasy měl tak husté, že vypadaly jako špinavá přilba, měl na sobě dokonce i boty.

„A co Plathovi špióni?" zajímal se Redhorse. „Nemáte strach?"

„Ale ano," zabručel Saith. „Bojím se jich víc než čehokoli jiného. Dříve nebo později mě ale stejně dostanou. Když se

přidám k vaší skupině, budu mít alespoň šanci dostat se na povrch a vydat se na jih."

„To má být zřejmě cena za to, že nám teď pomůžete?" zeptal se Redhorse posměšně.

Saith mlčky přikývl. Byl ošklivý a špinavý, ale líbil se mi, protože jednal přímo.

„No dobře, Saithe, zaveďte nás do podzemního města," řekl Redhorse.

„Do Plátnový říše?" podivil se Saith. „Tam se může dobrovolně vydat leda šílenec."

„Povedete nás i přesto?"

„Ano," řekl Saith. „teď už nemůžu zpátky k Parosovi."

Paroso bylo zřejmě jméno Lemura,

který vedl skupinu chybných myslitelů.

„Řekněte mi jedno," vyzval ho Redhorse. „Jak se jeden stane chybným myslitelem?"

Saith se ušklíbl.

„To je jednoduché. Jen musíte mít jiný názor než Plam a vědci. Už to stačí, abyste na sebe upozornil špióny."

„Nedovedu si představit, že by takoví špióni mohli existovat," namítl Papageorgiu. „To by znamenalo, že ty krysy umí číst myšlenky."

Saith řekl: „Jen počkejte, ještě to zažijete na vlastní kůži."

„Jsme unavení a hladoví," přerušil je Redhorse. „Zaveďte nás do podzemního města, Saithe."

Saith šel v čele. Čekal jsem, že nás zavede k tajné cestě do hlubin, ale k mému překvapení jsme vyšli do jednoho z vyšších pater. Byla tam místnost s oknem. Saith okno otevřel a vyklonil se ven. Aniž by nám něco vysvětloval, začal šplhat dolů. Pak nám zmizel z očí.

„Pojďte za mnou!" slyšeli jsme ho , volat.

„To se mi nelíbí," řekl Bradon. „Myslím, že tenhle chlapík je Plathův špión a chce nás vlákat do pasti."

„Rád bych konečně věděl, co se tu vlastně děje," mínil temně Redhorse.

Saith se znovu objevil v okně.

„Poslouchejte!" volal. „Tohle tady je ledovec. Putuje po Godlaru a brzy zničí i tenhle dům. Pak už bude jen podzemní svět."

Redhorse vylezl ven z okna. Tím bylo rozhodnuto. Následovali jsme Saitha do říše tajemného Platná.

***

Cesta, kterou nám Saith ukázal, vedla přímo ledovcem. Každý krok byl nebezpečný, protože ostře klesala a povrch byl naprosto hladký. Saith musel často zastavit a čekat na nás. Pohyboval se na ledě, jako by to byl písek. Nemluvil. Přemýšlel jsem, jestli ví, že mu nedůvěřujeme.

Konečně led skončil a my jsme se ocitli v místnosti podobné jeskyni. Saith řekl Redhorsovi: „Tady si ještě můžete rozmyslet, jestli chcete pokračovat."

„Znáte náš cíl," stál si na svém Redhorse.

„Ano," odpověděl Saith a přitáhl si rozedrané kusy oděvu blíž k vyhublému tělu.

„Kam zmizel váš vousatý přítel se svou skupinou?" napadlo Bradona.

„Kdo ví?" opáčil Saith. „je tu bezpočet místností a chodeb. Chybný myslitel si nemůže dovolit pobývat delší dobu na jednom místě."

„Pokusí se nás napadnout?"

„Paroso?" Saith se zasmál. „Z něj nemusíte mít strach, není moc odvážný."

Redhorse namířil svítilnu přímo na Saithův obličej, ale tomu to zřejmě nevadilo.

„Paroso patří k těm, kdo jsou stále na útěku," řekl Saith. „Nikdy se neodváží jít do boje." Náhle Saith zpozorněl a na tváři se mu objevilo napětí. Zdálo se, že na nás zapomněl a pak vystřelil.

Odehrálo se to tak rychle, že nikdo z nás by nestačil reagovat dost rychle, kdyby byl výstřel určen někomu z nás.

„Posviťte tam do rohu," řekl Saith, než jsme se stačili

vzpamatovat z překvapení. Leželo tam tělo velké krysy.

„Teď si můžete jednoho Plathova špióna prohlédnout zblízka," řekl Saith dobrotivě.

Šli jsme blíž. Hlava krysy byla zachována celá, ale tělo se roztříštilo. Přesto jsme viděli, že krysa nikdy v biologickém smyslu slova nežila. Před námi ležely zbytky šikovně zkonstruovaného robota.

„Tak to jsou tedy ti špióni," řekl Redhorse. „Nejspíš jsou vybaveni kamerami a mikrofony."

„Myslíte, že je to stejný špión, s nímž už jsme se setkali?" zeptal se Saitha Bradon.

„Doufejme!" odpověděl chybný myslitel.

„Jak je možné, že jste si toho robota všiml?" chtěl vědět Papageorgiu.

Saith přimhmouřil oči. Otázku považoval za zbytečnou.

„Jeden si zvykne na to, že je musí střílet," řekl. „Myslím, že už to je čtrnáctý špión, kterého jsem vyřadil."

„Nevěřil bych, že je v podzemních městech ještě možné vyrábět takovéhle roboty," poznamenal Redhorse udiveně.

„Skupina vědců nedokáže postavit příslušné stroje," řekl Saith pohrdavě. „Tihle roboti jsou zbytky z války proti Haluťanům. Ale teď už na téhle planetě žádní Haluťané nejsou. Plath nechal zbylé špióny přeprogramovat. Řídí je dálkově ze své centrály. Ihned se tak dozví, když se někde zdržují nepřátelé."

„Kolik takových robotů má?" chtěl vědět Brank.

„Asi deset tisíc," odpověděl Saith. Pak ukázal na druhý konec jeskyně.

„Tam začínají podzemní prostory," vysvětloval. „Budeme teď na špióny narážet častěji, jakmile vstoupíme do podzemních chodeb, jestli se nám je nepodaří okamžitě zabít, budou Platha informovat o naší přítomnosti. Pak budeme zabiti. Zbraně jsou ukryté všude. je tu bezpočet systémů, které může ovládat jen Plath ze své centrály." Saith se ušklíbl. „Teď víte všechno. Pořád ještě chcete riskovat cestu do hlubin?"

„Ano," potvrdil Redhorse. „Proč nás doprovázíte, když je nebezpečí tak velké?"

„Už jsem vám řekl, že bych rád na jih," připomněl mu Saith. „Navíc mám hlad."

Šli jsme dál. Když jsme vešli do úzké chodby, přikázal nám Saith zhasnout svítilny.

„Špióny Platha láká světlo," prohlásil. „Vyznám se tu i potmě. Navíc jsou místnosti v této části podzemního města většinou osvětlené."

Moje únava byla ta tam. Vystřídala ji napjatá ostražitost. Přál bych si, aby se Redhorse do tohoto dobrodružství nebyl pouštěl.

Po nějakém čase se před námi rozsvětlilo. Vešli jsme do velké haly, jejíž stěny byly pokryty lakovaným dřevem. Podlahu tvořila průhledná umělá hmota, na níž byly namalovány černé, kruhovité symboly.

Saith šel až do středu místnosti. „Dřív se tu konala shromáždění," řekl tlumeným hlasem. „Tahle místnost byla léta ve špatném stavu, ale Plath ji nechal opravit, i když se nikdy nepoužívá. Pod prostřední lampou jsou ukryté trysky, ze kterých uniká rychle působící plyn, když Plath nebo někdo z jeho pomocníků v centrále stiskne knoflík."

„Může Plath tuto místnost pozorovat?" zeptal se Doutreval.

„Pochopitelně," odpověděl Saith. „Přesto však nemohou vědci kontrolovat všechny místnosti najednou. Proto máme docela dobré šance."

Bez problémů jsme prošli halou a dostali se do široké chodby. I ona byla osvětlená.

„Vidíte ty dveře na straně chodby?" zeptal se Saith. „Dřív se tam zdržovali velitelé Godlaru, když Haluťané pronikali stále dál a dál. Teď je Plathovi přívrženci používají jako skladiště."

„Řekněte nám něco o skupině vědců," vyzval Saitha Redhorse.

„je to sedm mužů, kteří stojí Plathovi věrně po boku," vysvětloval Saith. „Jsou mocní, protože jako jediní umějí obsluhovat ještě funkční stroje a zařízení. Ještě před několika lety byla v blízkosti Godlaru další podzemní stanice. Ta ale neměla

žádné vědce. Lemurové, kteří tam žili, byli odkázáni na jejich pomoc. Když protestovali proti některým Plathovým opatřením, zastavila jim skupina přívod energie." Saith si povzdechl. „Zemřeli hladem a zimou. Od té doby se už téměř nikdo neodváží cokoli proti Plátnoví a jeho skupině podniknout."

„Kdo je ten Plath?" zeptal se Redhorse.

„Nikdo ho nikdy neviděl," řekl Saith. „Vím jen jedno: je to nelida, který si dávno zasloužil smrt."

„To byste neměl říkat, Saithe," ozval se hrozivý hlas, naplňující celou chodbu. „Cizí návštěvníci by si jistě rádi udělali o mě osobě obrázek sami."

Viděl jsem, jak Saithovi poklesla ramena. Stáli jsme a pokoušeli se zjistit, odkud tajemný hlas přichází. Stejně jako ostatní jsem sáhl po zbrani.

„Nechte ty zbraně být, pánové," pokračoval hlas. „Dávno jsem vás mohl zabít."

Pak zhaslo světlo a slyšeli jsme Saitha vykřiknout. Ruce se mi roztřásly. Pak se Saith rozzářil. Vypadal jako skleněná panenka, kterou někdo zevnitř osvítil. Energie, která jeho tělo rozsvítila, vytvořila kolem nešťastníka třpytivou bublinu. Pak se Saith rozprskl. Rozplynul se v kaskádách jisker a vírech modrého světla. Opět byla tma.

Slyšel jsem, jak Brank tiše zasténal. Světlo se znovu rozsvítilo. Ze Saitha nebylo už nic vidět.

„Velice působivé," řekl Redhorse. „Musel jste toho muže zabít, abyste dokázal svou sílu, Plame?"

Ze skrytých reproduktorů zazněl cynický smích.

„Očekávám vás," řekl hlas.

„Pane, pojďte se vrátit, dokud je ještě čas," řekl Chard Bradon. Mladým důstojníkem Saithův konec otřásl.

„Myslíte, že nás Plath nechá opustit tuto místnost?" zeptal se Redhorse. „Očividně pozoruje každý pohyb, který uděláme. Navíc slyší každé naše slovo."

„Slyší, ale nebude rozumět, pokud nebudeme mluvit

tefrodsky," namítl Bradon.

To byla pravda, ale Redhorsův názor, že teď nemůžeme riskovat návrat, byl správný. Museli jsme proniknout hlouběji do Plathovy říše. To byla naše jediná šance. Kdybychom se vrátili, očekával by nás podobný osud jako Saitha.

Tušil jsem však, že se naše poprava odsune jen tehdy, podřídímeli se Plathově vůli. Jakmile bude vládce Godlaru vědět, co potřebuje, zabije nás.

Země v roce 49 498 před Kristem nebyla zrovna příjemné místo.

***

Několik minut po Saithově konci se na obou stranách chodby objevili robotišpióni, kteří zřejmě měli za úkol nás pozorovat a vést.

„Jsme v Plátnově pasti," řekl Bradon. Vyslovil jen to, co jsme si všichni mysleli.

„Mí malí přátelé jsou ozbrojení," ozval se z reproduktorů hlas neznámého.

Došli jsme do místnosti, vybavené těžkým nábytkem. Redhorse a Doutreval ji prohledávali. Když Brank zkusil otevřít dveře, zjistili jsme, že jsme tu zavření.

Vtom do místnosti vešel vysoký muž. Pokud jsem mohl vidět, nebyl ozbrojený. Na sobě měl jednoduchou modrou pelerínu a v dlouhých vlasech pletací jehlici. Zkřížil paže na hrudi a mlčky si nás prohlížel.

„Jste až na další Plathovými hosty," řekl pak. „Můžete v této místnosti dělat co chcete, ale nepokoušejte se utéci."

„Jste Plath?" zeptal se Redhorse.

„Jsem člen skupiny vědců," odpověděl muž. „mě jméno je Kro'artruth."

„Kdy uvidíme Plama?"

„Jakmile si odpočinete. Plath vás nechce vyslýchat, dokud jste unaveni a hladoví."

„Znamená to, že dostaneme něco k jídlu?" chtěl vědět Bradon.

„Ale jistě," slíbil nám muž.

„Co se stane, až nás Plath vyslechne?" vyptával se Redhorse.

Lemur se zdvořile usmál. Neřekl nic. Kývl nám a opustil místnost.

„Jakmile o nás Plath bude vědět všechno, nechá nás zabít," předpokládal Bradon. Mlčeli jsem a čekali.

4.

Nevěděl jsem, jak dlouho jsem spal,když mi někdo zatřásl ramenem.

„Vstávejte, Brazosi!" volal Papageorgiu. „Přišli pro nás!"

„Jsem tady, abych vás zavedl k výslechu," pravil v té chvíli Kro'artruth.

Vstal jsem. Ostatní už byli připravení.

„V pořádku," řekl Kro'artruth spokojeně. „Pojďme."

Zavedl nás do sálu s bíle vykachlíčkovanou podlahou i stěnami. Ze stropu svítily silné lampy. Místnost působila dojmem kliniky. „Počkejte tady!" poručil nám vědec. Luskl prsty. Objevilo se šest pochromovaných židlí.

„Posaďte se," vyzval nás Kro'artruth.

Major na nás kývl. Židle vypadaly na první pohled nevinně, ale na opěradle ve výši hlavy byly připevněny kabely. Navíc jsem si všiml ručních a nožních řemenů, o jejichž účelu nebylo pochyb.

„Budeme vyslýcháni v této místnosti?" zeptal se Redhorse, který chtěl

očividně získat čas. Nikdo z nás se ještě neposadil.

Vědec netrpělivě zavrtěl hlavou. „Židle vás přepraví do vedlejší místnosti, kde už na vás čeká Plath."

„No dobře," prohlásil k mému překvapení Redhorse. Viděl jsem, jak jde ke své židli a dotýká se polstrování. Vše ostatní se seběhlo tak rychle, že jsme byl schopen jednat jen čistě instinktivně. Viděl jsem, jak Redhorse téměř neznatelným pohybem zapíná svůj antigravový projektor. Vyskočil do výšky. Papageorgiu se vrhl na Kro'artrutha, který počítal s tím, že jakýkoli odpor zlomí hned v zárodku špióni. S útokem nepočítal. Papageorgiu ho hodil na jednu židli. Rychle jsem zapnul svůj

projektor.

„Plathe!" zařval Papageorgiu. „Odvolejte své špióny, nebo má tenhle muž život za sebou."

Až na Papageorgia jsme se už všichni vznášeli pod stropem.

„Pojďte k nám nahoru!" volal na něj Redhorse.

Ale mladík neposlechl. Jednou rukou držel vědce, druhou se držel židle. Odrážel se od země a židle se dala do pohybu a rozjela se ke druhé straně sálu.

Krysy uhnuly stranou. Jejich neviditelný velitel zřejmě nevěděl, co má dělat. Vtom ze stěny vytryskl bílý sloup dýmu přímo na židli. Papageorgiu se sklonil. Kro'artrutha dým na několik vteřin zahalil. Když se oblak rozptýlil, byl vědec zkamenělý. Jeho tělo pokrývala tenká vrstva ledu.

„Lastafandemenreaosi, vzdejte to!" zařval Redhorse.

Židle narazila do stěny a převrátila se. Vytáhl jsem zbraň a začal střílet na krysy. Kro'artruth ležel bezvládně na zemi.

Mrazivý paprsek znovu vystřelil, ale Papageorgiu se schoval za židlí.

„Musíme odtud!" křičel Redhorse.

Následovali jsem ho ke dveřím. Cestou nás zasáhl mrazivý paprsek, ale naše individuální ochranné štíty nás ochránily.

„Musíme najít nějakou postranní chodbu," volal Redhorse, když jsme byli venku. „Tady nemůžeme zůstat. Plam přesně ví, kde nás hledat. Podruhé se převézt nenechá."

Utíkali jsme chodbami Godlaru, používali malé postranní chodbičky a zoufale hledali šachtu, která by vedla nahoru.

Brzy jsme pronikli do neosvětlených místností a museli zapnout svítilny. Tady se Plath a jeho přívrženci nepostarali o pořádek a čistotu. Podlaha byla pokrytá odpadky.

Dříve nebo později podlehne ledu i Plath a jeho skupina. Pokud neuprchnou na teplejší jih, jsou ztraceni. Nemyslel jsme si však, že by vládnoucí Lemurové opustili podzemní město, neboť by je to donutilo vzdát se mocenských pozic.

Odhaduji, že jsme prošli asi stem místností, než se Redhorse rozhodl na chvíli usadit v útulném koutku, kde bylo poměrně

čisto.

„Jestli Lemurové nemají žádné lokátory, bude jim chvíli trvat, než nás vypátrají," prohlásil Čejen.

„Musíme jíst a spát, pane," připomněl mu Bradon. „Pochybuji, že tady najdeme něco k jídlu."

„Můžeme tu rozbít tábor," rozhodl Redhorse. „Tahle místnost se dá dobře bránit, i když se zároveň snadno může stát pastí. Proto venku postavíme hlídky. A dva muži se vydají pátrat po potravě. Musíme za každou cenu získat zajatce, který nás dovede na povrch nebo k hypervysílačce. Doutreval bude mít hlídku jako první. Lastafandemenreaos a Brazos Surfat půjdou pátrat po jídle. Ostatní si odpočinou." Obrátil se na mladého Řeka. „Nic neriskujte. Nepomůže nám, když se tu místo jídla objeví horda ozbrojených Lemurů."

„Můžete se na nás spolehnout, majore."

Spolu s Papageorgiem jsem opustil náš úkryt.

„Proč nepoužijeme naše antigravové projektory?" navrhl jsem. „Chcete šlapat po všem tom smetí?"

„Budeme se muset dohodnout, kdo bude velet," řekl Papageorgiu. „Já jsem důstojnický čekatel, vy desátník."

„Dobrovolně se vzdávám velení," řekl jsem. „Když budete chtít, budu se plížit i metrovými odpadky."

Zasmál se a šli jsme dál.

„Myslíte, že ještě najdeme náš kout?" zeptal jsem se po čase.

„Máme náramkové vysílačky," řekl. „A já mám dobrou paměť."

Pokračovali jsme v hledání, až nás zastavil podivný zvuk, jehož zdroj bylo těžké určit. Papageorgiu šel ke zdi a přitiskl na ni ucho.

„Jde to z místnosti za touhle zdí," konstatoval.

Přistoupil jsem k němu.

„Zní to jako stroje," mínil jsem.

„Kde jsou stroje, jsou lidé. Kde jsou lidé, je jídlo," řekl Papageorgiu.

„Nezapomeňte se zmínit o nebezpečí," připomněl jsem mu.

Šel ke dveřím, ale hned se zase vrátil. „Chodba vede pryč od tajemných strojů," řekl. „Z téhle strany se k cíli nedostaneme."

„Stroje můžou být váš cíl," řekl jsem mu, „ale můj rozhodně ne."

Posvítil na strop. Spatřili jsme čtvercovitou prohloubeninu.

„Co si o tom myslíte?" zeptal se Papageorgiu.

Pokrčil jsem rameny. Mladík však

nečekal na mou odpověď. Zapnul antigravový projektor a teď se vznášel pod stropem a zkoumal prohloubeninu.

„Pojďte nahoru!" vyzval mě. „Tudy můžeme dál."

Pomohl jsem mu odklopit poklop. Nezabránili jsme bohužel tomu, aby nám s hlasitým zařinčením neupadl na zem.

„To byl gong, který Lemury upozorní na naši přítomnost," prohlásil jsem.

„Doufejme, že se to ztratí v hluku strojů."

Dostali jsme se do vyšší místnosti. Bylo tu podstatně chladněji a mohli jsem odsud jasně slyšet ten stroj nebo co to bylo.

Stěny byly špinavě šedé, strop nízký, plný trhlin a tu a tam z něj visela zrezavělá lampa. Na druhé straně se místnost zužovala tak, že vypadala spíš jako chodba. Měl jsem pocit, že se tu vrčení neviditelného stroje ještě víc zesílilo.

Papageorgiu se zastavil. „Musí být přímo pod námi," řekl. „Pojďte, Surfate, nadzdvihneme tady ty kovové rošty na podlaze. Třeba tu taky bude díra ve stropě."

Pod rošty byla nefunkční klimatizace, zaplněná smetím. Vyházeli jsme ho a prohledávali strop místnosti pod námi. Ale poklop jsme našli, až když jsme odstranili sedm roštů.

„Možná jsou pod námi Lemurové," nadhodil jsem. „Myslíte, že je moudré otevírat poklop?"

„Budu opatrný," slíbil Papageorgiu.

Nadzdvihl poklop o několik centimetrů. „Zhasněte svítilnu!" nařídil mi.

Lehli jsme si na zem a nakukovali do místnosti pod námi. Spatřil jsem několik dříž naplněných bílou hmotou. Uprostřed stál stroj, který působil hluk, jež nás sem přilákal. Za dížemi seděl na židli Lemur a dělal si poznámky do knihy, kterou měl na klíně. Občas pohlédl směrem k dížím. Vedle něj byl kontrolní pult.

„Jak se vám to líbí?" zeptal se Papageorgiu.

„Co myslíte, že je v těch dížích?" opáčil jsem.

„Syntetická kaše!" řekl okamžitě.

„Nevoní to nejlíp," zašeptal jsem. „Proč jste si tak jistý?"

„Vůně mi připomíná jídlo, které jsme dostali od Kro'artrutha. Zřejmě z této suroviny vytvářejí Lemurové všechny možné potravinové produkty. Ale asi ji nedovedou zbavit jejího pachu, ať už mu dají formu steaku nebo karbanátku."

„Když se spustíme dolů, ten chlapík si nás všimne," poznamenal jsem.

„Mohli bychom ho nejdřív zastřelit," mínil Papageorgiu.

„To myslíte vážně?"

„Nevím. Zastřelil byste ho?"

„ne," odmítl jsem prudce. „Bylo by to jako vražda. Koneckonců tam dole sedí člověk a ne nějaká příšera."

„Nemyslíte zrovna univerzálně," vyčetl mi. „Víte stejně dobře jako já, že existují takzvané příšery, které jsou mnohem lidštější než mnohý člověk."

"Myslíte, že teď je čas na takovéhle filozofování?" zeptal jsem se.

Svraštil čelo.

„Otázka je, jestli máme vzít jen potravu, nebo i toho chlapíka," řekl po chvíli,

„Chcete ho zajmout?"

„Myslíte, že je to špatný nápad? Možná už takovou příležitost mít nebudeme." . „Myslíte příležitost k sebevraždě?"

Náš hovor byl přerušen, když do dolní místnosti vešel další muž. Oblečení měl na cáry a zdál se být v podřízeném postavení k sedícímu Lemurovi. Nový příchozí vzhlédl a já málem vykřikl, když jsem spatřil jeho tvář. Byla to tvář mumie. Otevřená ústa

byla bez zubů, bezbarvé oči hleděly do prázdna. Slepec.

Muž na židli do něj kopl, načež slepec klesl na zem a naříkal. Pak první Lemur vstal, vzal dlouhou tyč a zamíchal obsah jedné díže. Pak vyndal naběračkou z díže porci syntetické kaše a pleskl ji před slepce na podlahu. Nebožák se do ní hltavě pustil.

„Chybný myslitel, který ověřuje kvalitu syntetické kaše," řekl Papageorgiu. „A je za to ještě vděčný."

„To je nelidské!" vyhrkl jsem.

„Víme teď s jistotou, co si myslet o Plathovi," dodal zachmuřeně Papageorgiu.

Chybný myslitel spolykal svou porci a prosil o přídavek. Dostal další kopanec a s naříkáním se plazil po podlaze. Lemur se zase posadil a věnoval se své knize.

Minulo několik minut. Pak se slepec objevil znovu a blížil se k Lemurovi.

„Muž zaklapl knihu a vztekle vzhlédl.

„Řekl jsem ti, abys zmizel!" zařval.

Slepec se vrhl na podlahu a prosil o milost. Kontrolor vyskočil a šel k němu. Sklonil se nad ním, aby ho uhodil.

To byl jeho konec.

Bezmocně vypadající muž vytáhl náhle zpod svých hadrů krátký oštěp a bodl. Lemur vykřikl a zhroutil se. Zároveň se dovnitř otevřenými dveřmi vřítila horda chybných myslitelů. Vrhli se k dížím a začali se rychle sytit. Marně jsem hledal Parosa nebo někoho z jeho skupiny. Zdálo se, že útočníci patří k jiné tlupě. Slepec dostal rovněž svůj podíl. Odporné orgie trvaly jen pár minut, pak chybní myslitelé zase zmizeli. Slepce odtáhli s sebou.

Papageorgiu odklopil poklop a snesl se do místnosti pod námi. Nezbylo mi než ho následovat. Zdálo se mi, že se chová nanejvýš neopatrně. Nebude dlouho trvat, a objeví se první roboti.

Přistáli jsme vedle Lemura.

„Má životu nebezpečné zranění," řekl Papageorgiu. „Nepodařilo by se nám ho dostat do našeho úkrytu."

Zraněný otevřel oči.

„Cizinec!" řekl s námahou.

„Kde je tu východ na povrch?" zeptal se Papageorgiu.

„Patříte k cizincům z jihu?"

Papageorgiu přikývl.

„Jaké to tam je?" chtěl vědět umírající. „je tam taky led nebo tam ještě slunce svítí v plné síle?"

„Jestli chcete na jih, musíte nám popsat cestu na povrch," žádal Papageorgiu.

Muž se bolestně usmál.

„Velká energetická stanice," řekl sotva srozumitelně. „Nad velkou palivovou stanicí je led tak tenký, že..." Hlas mu selhal.

„To nám nepomůže," řekl Papageorgiu. „Nevíme, kde ta stanice

je."

Vstal a šel ke stěně, kde viselo několik zásobníků. Naplnil je syntetickou kaší a upevnil ke svému opasku.

„To bude stačit," řekl.

„Ale jen na pár dní," namítl jsem.

„Déle bychom tady dole stejně nezůstali na svobodě," odpověděl.

Ozval se nějaký hluk. Trvalo několik vteřin, než jsem pochopil, že zapadl poklop.

Někdo nám zatarasil únikovou cestu.

Mezihra.

Časový agent Rovza vstoupil do transmiterové místnosti spolu s ostatními čtyřmi přeživšími z časové stanice na Zemi. Rovzovi bylo jasné, že nepřežili díky bojovým výkonům nebo šikovné strategii, ale jednoduše proto, že nebyli v transmiteru, když z něj vystoupily ty čtyři nestvůry a šest astronautů.

Roboti čtyři monstra zničili a teď pronásledují šest cizinců, kterým se podařilo utéci ze stanice a dostat se na povrch. Rovza si nemyslel, že by neznámí mohli v říši ledovců dlouho přežít.

„Přineste mrtvoly do transmiteru!" přikázal Rovza svým

průvodcům.

Časový agent byl vysoký muž. Velké oči propůjčovaly jeho tváři démonické vzezření. Trpělivé čekal, až jeho pomocníci dopraví do transmiteru deset mrtvých Tefrodů.

Rovza sám nedělal nic. Byl vyvoleným, mužem, který stál vysoko nad

duplikanty. Uvažoval, jestli smrt deseti duplikantů a útěk šesti protivníků vyvolá změnu ve vztazích mezi ním a Mistry ostrovů. Náhle si uvědomil, že přes svou moc neví jedno: kdy ho zabijí! A smrt byla jistá, neboť Mistři ostrovů byli velice netrpěliví páni.

Rovza si zvykl brát svou nadcházející smrt sice jako něco nezvratného, ale jako událost, ležící v daleké budoucnosti.

Když bylo do transmiteru přineseno deset mrtvých, vrátil se myšlenkami do současnosti. „Budeme postupovat podle obvyklé ceremonie," řekl. „Belloghu, předneste věty smrti."

Předstoupil hubený muž a vyslovil tři věty.

„Kdo zapne transmiter? " zeptal se Rovza.

Čtyři muži odpověděli sborem:

„Rovza, časový agent!"

Rovza přistoupil k řídicímu pultu. Uchopil páku, jejíž pomocí vymrští mrtvoly do nicoty mezi dimenzemi, jejich atomy se navždy budou vznášet hyperprostorem.

Rovza stlačil páku. Černý oblouk transmiteru zaplál. Když opět pohasl, vešel dovnitř jeden z mužů a ohlásil mu, že mrtví nastoupili svou věčnou cestu.

„Co se stane s roboty?" zeptal se Bellogh. „Máme je zavolat zpět?"

„ne," rozhodl Rovza. „Ať pronásledují cizince i nadále."

Nečekaně transmiter znovu naskočil. Rovza okamžitě sáhl po zbrani, neboť se obával, že se objeví další nepřátelé. Ale v přijímací části ležela pouze kovová kapsle.

Takovými kapslemi posílali Mistři ostrovů své rozkazy. Znamená to, že je odvolán z funkce velitele stanice?

Rovza kapsli otevřel a vytáhl úzkou fólii, na níž byly natištěny rozkazy. Ulevilo se mu, když zjistil, že ho jeho páni nemíní

degradovat nebo dokonce zničit. Dostal pouze nové rozkazy.

„Toto je časový plán," ukázal Rovza fólii svým pomocníkům. „Musíme jím naprogramovat pozitronický mozek naší stanice. Od teď může být náš transmiter během čtyřiadvaceti hodin používán pouze během přesně vymezených časových úseků. Tyto úseky budou velice krátké."

Rovza tušil, že příchod šesti cizinců znamená teprve začátek dlouhé řady událostí. Jestliže se o tuhle stanici starají Mistři ostrovů osobně, budou se dít velké věci. Rovza nepochyboval, že dokáže znovu získat jejich důvěru.

„Vrátíme se," přikázal.

„Ale my máme pozorovat roboty," namítl Bellogh.

Když se na něj upřely Rovzovy velké oči, sklonil hlavu a mlčky odešel.

Rovzu zaplavil pocit nově získané moci.

5.

„A je po všem!" zamručel Papageorgiu. „Jsme v pasti."

„Dveře," řekl jsem. „Můžeme utéci dveřmi."

Papageorgiu váhal. Zdálo se, že myslí na Lemury, kteří nás jistě čekají venku na chodbách. Na Lemury a na krysí roboty.

Vtom se poklop nad našimi hlavami opět otevřel a vynořil se vousatý obličej.

„Měli jste velký strach?" zeptal se Paroso posměšně.

Vzpomněl jsem si na Saitha. Netvrdil snad, že je Paroso zbabělec?

Papageorgiu zapnul svůj antigravový projektor a vznesl se do výšky. Následoval jsem ho s metrovým odstupem. Paroso byl nahoře sám. Než poklop zase zavřel, ukázal na mrtvého Lemura.

„Zabili jste toho vědce vy?"

Papageorgiu to popřel. Několika větami vylíčil, co se stalo. Paroso mlčky naslouchal.

„Přišel jsem pro potravu pro sebe a své muže. Po přepadu jiných chybných myslitelů, je to teď nebezpečné."

„Myslel jsem, že všichni chybní myslitelé podléhají vašemu velení?" zeptal jsem se.

„Hladoví muži jsou nespokojení," vysvětloval Paroso. „Málokdy vydrží u jednoho velitele. Až Saragos zemře, vrátí se ke mně."

„Jmenuje se ten slepý mrzák Saragos?"

„Ano," řekl Paroso.

„To on zabil vědce," řekl Papageorgius. Posvítil Parosovi do tváře. „Co teď uděláte?"

„Vrátím se ke svým mužům," prohlásil vousáč otevřeně. „Budou zklamaní, že nemám žádnou potravu. A Saragos získá další přívržence."

„Proč se nezeptáte na Saitha?" zeptal jsem se podezíravě.

Paroso se krátce zasmál.

„je po něm," řekl hrubě.

„Jak to víte?"

Paroso si odplivl a mlčel. Zřejmě nám nehodlal nic vysvětlovat.

„Ukažte nám cestu na povrch," vyzval ho Papageorgiu. „Můj přítel a já vás odměníme, když nám pomůžete."

„Na povrch?" Paroso se otřásal smíchy. „Žádná taková cesta není. Kdo jednou přijde do Godlaru, už nenajde cestu zpět."

„A co je s cestou nad palivovou stanicí?"

Buď byl Paroso skvělý herec, nebo o stanici nic nevěděl. Zavrtěl hlavou

a mlčel. Když chtěl odejít, Papageorgiu ho zadržel.

„Možná bychom vás měli donutit, abyste nám pomohl," řekl.

„Muž, který vzdoruje Plathovi, nemá strach z pár nevědomých cizinců," řekl Paroso hrdě.

„Proč se s námi nechcete spojit?" vmísil jsem se do hovoru.

„Nemá smysl spojovat se se slabšími," prohlásil Paroso. „To je nemoudré."

„Jděte!" vyrazil ze sebe Papageorgiu. Chybný myslitel nehlučně zmizel ve tmě.

, „Nevěřím mu," řekl důstojnický čekatel. „Ví víc, než chce přiznat."

***

Když Papageorgiu vypnul svůj antigravový projektor a sedl si na zem, myslel jsem si na chvíli, že ztratil orientaci. Tempo, které nasadil při návratu, mě překvapilo. Vůbec neváhal a přesně věděl, kterou chodbou se dát. Ale teď se zdálo, že je s tím konec.

„Copak?" zeptal jsem se vážně. „Budeme muset použít náramkové vysílačky, abychom se zorientovali?"

„Neslyšíte nic?" zeptal se napjatě.

Naslouchal jsem. Uvědomil jsem si sotva patrný hluk, jako by někdo něco táhl po podlaze.

„Stroje?"

„ne," zamumlal Papageorgiu. „Přichází to shora, nelíbí se mi to."

Zvuk byl náhle mnohem silnější.

„je to led!" zvolal Papageorgiu a vyskočil. „Ledovec stlačuje strop nad námi!"

Viděl jsem, jak ve stropě vznikla široká trhlina, která se neustále rozšiřovala. Začala se na nás sypat lavina trosek. Skočil jsem ke stěně a přitiskl se na ni. Zdálo se, jako by se hroutilo celé podzemní město, i když rozum mi říkal, že jde jen o pár místností. V oblacích prachu jsem marně hledal Papageorgia. Světlo svítilny nebylo dost silné, aby proniklo zvířeným prachem.

Stěna, ke které jsem se tiskl, náhle povolila, a já vpadl do vedlejší místnosti, její strop ještě držel. Hluk teď utichal. Doufal jsem, že je po nebezpečí, když vtom jsem spatřil krysího robota. Tmavé oči se na mě upřely. Sáhl jsem po zbrani, ale místo na opasku, kde obvykle visela, bylo prázdné.

Zdálo se, že špión neví, jak se má chovat. Postavil se na zadní a zvedl hlavu. Možná je to tentokrát opravdová krysa, napadlo mě. Uvědomil jsem si, co je příčinou robotovy nerozhodnosti. Stál jsem v temnotě za světelným kruhem ze svítilny. Robot mě sice mohl lokalizovat, ale neviděl mě. Možná neměl spojení s kontrolní stanicí, snad měl teď Plath a jeho

lidé plné ruce práce s následky katastrofy.

Robot stál pořád ještě na zadních, otevřel tlamu a z ní se vysunulo něco kovového. Bodák, pomyslel jsem si. Možná

dokonce napuštěný jedem.

Krysa se spustila na všechny čtyři a pak se s vysunutým bodákem rozeběhla ke mně. Uhnul jsem ke stěně. Počkal jsem, až byl automat u mě, pak jsem ho přeskočil. Bodák, který vyčníval kryse z tlamy asi třicet centimetrů, těsně minul mou levou nohu. Robot mě začal pronásledovat. Protože jsem neměl žádnou zbraň, mohl jsem jen uskakovat.

Nakonec jsem v zoufalství zapnul antigravový projektor a vznesl se ke stropu. Robot se připravil ke skoku. Nechtělo se mi věřit, že by se mohl dostat až ke mně, ale vtom až se mi robotova tlama zakousla do holinek. Ta potvora po mně začala šplhat!

Uhodil jsem ho svítilnou do hlavy. Nakonec se mi ho podařilo zbavit, ale robot se chystal k dalšímu skoku.

Poprvé mě napadlo, že Plath už určitě poslal posily. Možná je jen otázkou času, než se to tu začne hemžit roboty.

Letěl jsem těsně pod stropem až k místu zřícení. Robot se držel pode mnou a čekal na příležitost ke skoku. Snesl jsem se trochu níž a vletěl do vedlejší místnosti, zahalené oblaky prachu. Špión mě následoval.

Vtom se přede mnou z prachu vynořil Papageorgiu. Oslepilo mě světlo, a když jsem se znovu podíval dolů, byl z krysy zkroucený kus kovu.

Přistál jsem vedle mladíka a řekl: „Ta bestie po mně šla. Už jsem nevěřil, že se jí zbavím."

„Musíme co nejrychleji zpátky. Nad námi už se to zase třese. Myslím, že ledovec se dal do pohybu. Možná se zřítí celé podzemní město."

„Myslíte, že se odsud dostaneme?" zeptal jsem se.

Vzdychl si. „Brank má takovou teorii," řekl. „Pokud bychom to tu nepřežili, nemohli bychom vlastně v budoucnosti roku 2404 padnout do časové pasti Vario."

„To už jsem jednou slyšel od Branka," zamumlal jsem.

„Co si o tom myslíte?"

„Nevím. Už vůbec nevím, co bych měl říct o naší situaci.

Nejlepší je vůbec o tom nepřemýšlet."

„Ještě něco," poznamenal Papageorgiu jako by nic. „Když se propadl strop, ztratil jsem jídlo. Vrátíme se s prázdnýma rukama."

6.

Když jsme se vrátili, stál na hlídce Chard Bradon. Ostatní spali. Bradon

je vzbudil a my vyprávěli majorovi, co jsme zažili.

„Slyšeli jsme, jak se část města hroutí," řekl Redhorse. „Zřejmě se to tu děje často. Za několik let se zřítí celé podzemní město."

„Nemyslím, že to bude trvat tak dlouho, pane," mínil Papageorgiu. „A myslím, že to začne brzy."

„Přiznám, že jsem doufal, že tu najdeme hypervysílačku," řekl Redhorse. „To přání se nesplnilo. Nejlepší tedy bude, když se zkusíme vrátit na povrch. Možná nám pomůže informace, kterou jste získali od umírajícího Lemura."

„Zkusíme najít velkou palivovou stanici, pane?" zeptal jsem se.

Redhorse přikývl. „Zdá se mi, že je to momentálně jediná možnost."

„je tu ještě jedna možnost," namítl Brank. „Můžeme se vzdát Plathovi."

„To chcete, Branku?" zajímal se Redhorse.

„Chci zůstat naživu," řekl malý muž s vrásčitým obličejem. „A mám pocit, že vy nás vedete do zkázy, pane."

„Držte hubu, Branku!" zařval Bradon.

Situace byla napjatá.

„Vyrazíme," rozhodl Redhorse.

Opustili jsme místo, které nám na několik hodin poskytlo určitou ochranu.

„Dříve nebo později si budete muset odpočinout i vy a Papageorgiu," řekl Redhorse.

„Nejsem unavený," zalhal jsem. „Myslíte, že Brank bude dělat potíže?"

„Mohlo by k tomu dojít, ale doufám, že Brank krizi překoná."

Po třech hodinách nebezpečného hledání jsme nalezli místnost, ve které stálo několik strojů a agregátů.

„Tohle by mohlo být ono," řekl Redhorse.

Prohlédli jsme každičký centimetr stropu, ale nenašli jsme ani trhlinu, žádnou štěrbinu nebo nerovnost, které by nám ukázaly cestu nahoru. Soustředili jsme se na stěny, a když ani to nemělo úspěch, lezli jsme nakonec po čtyřech po podlaze mezi stroji. Doutreval, který měl hlídku, mezitím zastřelil čtyři špióny.

„Nic!" zaúpěl Bradon, když jsme se nakonec vyčerpáni narovnali. „Nevypadá to, že by tu někde byl východ na povrch. Buď tohle není velká energetická stanice, nebo ten Lemur lhal."

Redhorse se zadíval na svůj minilokátor. „Bojoví roboti už pronikli až do podzemního města," řekl nám. „Před pár minutami se museli zastavit. Zřejmě došlo k prvnímu střetu. Plath bude muset stáhnout velkou část špiónů, aby zastavil tefrodské roboty."

„Ještě něco jsme neprohledali: stroje," řekl jsem.

„Všechny fungují," řekl Redhorse. „To znamená, že tato místnost zásobuje podzemní město energií. Dříve nebo později se tu objeví vědci kvůli kontrole. Jedině díky tomu, že se objevili tefrodští roboti, tu zřejmě ještě nikdo není."

„Možná bychom si ty stroje měli prohlédnout trochu líp," přidal se ke mně Bradon.

„Tak dobře," souhlasil Redhorse. „Papageorgiu, převezměte hlídku, aby nám Doutreval mohl pomoci."

Prohlíželi jsem každou jednotlivou součástku. Pak Sennan Brank našel snímatelnou ochrannou skříň. Otevřel ji. Namísto převodovky se objevila šachta, vedoucí přímo do hloubky.

„Pane!" zařval Brank. „tady něco je!"

Ostatní přestali hledat a rozběhli se k nám. Don Redhorse posvítil do šachty.

„Sahá asi padesát metrů do hloubky, pak se napojuje na boční chodbu. Jestli chceme zjistit, jak to vypadá dál, musíme tam vlézt."

„Pozor!" vykřikl Papageorgiu ode dveří. Objevil se Paroso.

„Myslel jsem, že má s sebou svoji bandu," řekl Papageorgiu omluvně. „Ale zdá se, že je sám."

„Jak vidím, našli jste velkou energetickou stanici," řekl Paroso a šel k Redhorsovi.

Redhorse přikývl.

„Nejen stanici, ale i cestu vedoucí na povrch tohoto světa," řekl.

Paroso se drbal na bradě. Zadíval se do hloubky.

„Šachta vede dolů," řekl pak. „vy chcete nahoru."

„Jsme si jistí, že jsme na správné cestě," řekl Redhorse tvrdohlavě.

„Co byste udělali, kdybych vám přikázal, abyste tuto stanici neopouštěli?" zeptal se Paroso přátelsky.

„A proč byste to dělal?" zeptal se překvapený Redhorse.

„Protože," řekl Paroso mile, „já jsem Plath."

7.

Redhorse se vzpamatoval jako první. Krátce se zasmál.

„Blufujete," řekl. „Kdybyste byl skutečně Plath, určitě byste to nepřiznal ve chvíli, kdy vás můžeme snadno přemoci." Vytáhl zbraň a namířil ji na Parosa. „Jste zatracený blázen, Paroso, ale Plath nejste. Pokoušíte se něčeho dosáhnout. Proto nás neustále pozorujete. Řekněte nám, co od nás chcete, možná se dohodneme."

Paroso zíral jako očarovaný na Red

horsovu zbraň. Jeho hubené tělo se narovnalo.

„Takže," řekl Redhorse. „Co opravdu chcete, Paroso?"

Chybný myslitel sklonil hlavu. „Vaše zbraně," řekl. „Doufal jsem, že vás přemluvím, abyste mi je dali. Zajímá mě celá vaše výstroj. Myslel jsem, že když se budu vydávat za Platha, zastraším vás."

„Můžete jít s námi, chcete-li," nabídl mu Redhorse. „Víc vám slíbit nemůžu."

„Tam nahoře je jen zima a led!" zařval Paroso zoufale. „Existuje vůbec cesta na jih?"

„Nevíme," přiznal Redhorse. „Nevíme to, protože

nepřicházíme z jihu, ale z jiného světa, z jiné planety."

Paroso na něj udiveně zíral.

„Takže máte vesmírnou loď?"

Redhorse zavrtěl hlavou. „ne, přišli jsme na Zemi pomocí transmiteru. Ovšem více méně nedobrovolně."

„Co je to transmiter a co je to Země?" chtěl vědět Paroso.

„Máme málo času k vysvětlování, navíc byste tomu nerozuměl. Chcete jít s námi?"

Paroso několik vteřin bojoval sám se sebou. Nakonec tiše řekl: „Jdu s vámi."

„ne!" zaburácel hlas, který už jsme jednou slyšeli. „Ani Paroso ani nikdo jiný neopustí tuto místnost bez mého souhlasu."

Hlas jako by vycházel odnikud.

Byl to Plathův hlas.

„Rychle! Do šachty!" zvolal Redhorse.

Strčil jsem hlavu dovnitř a hned jsem ji zase vytáhl.

„Tam dole se to hemží roboty, pane" odpověděl jsem na Redhorsův tázavý pohled.

Než jsme stačili cokoli udělat, přiběhlo několik set krys a zaujaly místa u vchodu do stanice. Brank vytáhl zbraň.

„Nemá to smysl, Branku," řekl Redhorse. „je jich moc."

Pak do stanice vešel muž, o němž jsme si všichni mysleli, že je mrtvý. Neměl už na sobě hadry, ale čistou pelerínu. Šel zpříma. Hrb byl ten tam.

„Tohle," hlesl Redhorse, „je skutečný Plath."

Muž, který přišel za svými špióny, byl Saith.

„Vaše „smrt" byla vskutku působivá," řekl Redhorse. „Od začátku jsem vám nevěřil. Jistě jste měl u sebe mikrofon, který přenášel váš šepot do reproduktorů v celém městě. Vaší největší chybou však bylo označit Parosa za zbabělce."

„Jaká škoda, že jste prohlédl můj trik s upálením," řekl Saith se smí

chem. „Pár zrcadlových reflexů a troška energie na tom správném místě se většinou neminou účinkem."

Paroso se vzpamatoval. „Teď je mi všechno jasné," zamumlal.

„Vím, proč byl Saith jedním z mých nejlepších mužů a vždycky se vrátil nezraněný. je mi jasné, jak dokázal tak skvěle vyřídit špióny."

Zdálo se, že se Saith dobře baví. Usmál se na nás.

„Paroso a chybní myslitelé jsou můj nápad. I ten slepý blázen, který si říká Saragos. První chybný myslitel jsem byl já, protože se mi zdálo dobré opatřit inteligentním vědcům nějakého nepřítele. To jim bránilo rebelovat proti mně."

„Chápu," řekl Redhorse, „všechno jste si promyslel. Ale s jedním jste nepočítal: se stovkou bojových robotů Tefrodů, kteří už pronikli do podzemního města a beze zbytku ho zničí."

Saith se znovu usmál a uznale Redhorsovi pokývl.

„Cizí roboti mě skutečně přiměli změnit plány," přiznal. „Budu vás následovat na povrch. Zavedete mě ke své lodi, kterou převezmu."

„Žádná není," ujistil ho Redhorse.

„To můžete vyprávět hlupákovi jako je Paroso. Slyšel jsem, co jste mu vykládal za pohádky. Máte vesmírnou loď a zavedete mě k ní."

„Jak chcete," rezignoval Redhorse.

„Ještě něco," řekl Saith a jeho hlas zněl výhružně. „Na cestě nahoru nás budou provázet stovky robotů. Budou okamžitě vědět, pokud někdo z vás byť jen pomyslí na to, že by mě zastřelil. Byla by to jeho poslední myšlenka."

Saith zvedl ruku. „Pojďme," vyzval nás. „Nevím, na co bychom měli ještě čekat."

Do místnosti vešel Kro'artruth a šest dalších mužů. Jestli to Saitha zmátlo, nedal to nijak najevo.

„Tihle muži na našem plánu nic nemění," řekl klidně.

Redhorse se chopil šance.

„Vědce by ale váš záměr mohl zajímat," namítl. „Měli bychom je alespoň informovat."

Kro'artruth se na majora usmál, jako by už mezi nimi vznikalo spojenectví. Saith si toho musel všimnout.

„Podzemní město napadli roboti," řekl Kro'artruth. „Boj

prohrajeme. Bylo by za těchto okolností možné, že se Plath, jehož odvahu už dlouho ctíme, rozhodl vzít rychle nohy na ramena?"

„Hrajme s otevřenými kartami," řekl Saith tvrdě. „Godlar je ztracen.

Jedinou možností je dostat se na povrch. Půjdu s těmito cizinci k jejich lodi. Nikdo mi v tom nezabrání."

Napětí zhoustlo. Každou chvíli muselo dojít k výbuchu.

„Z vašich slov soudím, že se spoléháte na robotyšpióny," řekl Saithovi Kro'artruth.

.Jistěže!" potvrdil Plath. „Tato malá armáda mě bezpečně dovede k cíli."

„Mýlíte se, Plathe," řekl Kro'artruth. „Roboti budou poslouchat nás."

„Já jsem špióny osobně naprogramoval," řekl Saith, zahnaný do kouta. „Poslouchají pouze mě rozkazy."

„Špiónů je deset tisíc," připomněl mu Kro'artruth. „Vážně chcete tvrdit, že jste je všechny naprogramoval osobně?"

„ne," řekl Plath. „Na můj rozkaz jste jich část naprogramoval vy a vaši pomocníci."

„To je pravda," souhlasil Kro'artruth. „Dovolili jsme si je naprogramovat po svém. Znamená to, že velká část robotů je na naší straně."

Saith ustoupil. Krysy byly stále neklidnější.

„Většina špiónů bude podporovat mě!" zakřičel Saith. Vykřikoval rozkazy, ale roboti nereagovali. Vtom se dovnitř vřítili první tefrodští roboti.

Vědci a Kro'artruth stáli jako zkamenělí.

„Teď!" zvolal Redhorse.

Běžel k šachtě. Kro'artruth a Plath se váleli na zemi a bojovali na život a na smrt. Tři vědci už byli mrtví, ostatní se rovněž rozeběhli k šachtě. Olivier Doutreval v ní zmizel jako první. Redhorse střílel po robotech, kteří na nás útočili. Saith definitivně přemohl Kro'artrutha a vyskočil. Tefrodští roboti po něm začali střílet. Protože neměl ochranný štít, zemřel, ještě než se dotkl země. Kro'artruth se spokojeně usmál. Brank a Bradon zmizeli v

šachtě.

Na druhém konci stanice explodoval nějaký stroj. Tlaková vlna mě přitiskla ke vchodu do šachty. Redhorsovy rty se pohybovaly. Major něco křičel, ale já byl úplně ohluchlý

Čejen popadl Papageorgia a doslova ho strčil do šachty. Na místě, kde vybuchl stroj, začalo hořet. Na zemi ležely stovky mrtvých špiónů, ale boj robotů proti robotům ještě neskončil. Tři vědci se k nám přiblížili s namířenými zbraněmi. Vypálili na Redhorse a na mě, ale naše štíty nás ochránily. Redhorse mi naznačil, abych následoval Papageorgia, ale nechtělo se mi ho nechat samotného.

Objevili se první tefrodští roboti a začali po nás střílet. Teď už se nedalo váhat. Vrhl jsem se do šachty a slézal do hloubky. Dole na mě čekal Papageorgiu. Za mnou lezl major.

Utíkali jsem postranní chodbou pryč. Brank a Bradon byli před námi a hledali cestu na povrch. Nad námi explodoval další stroj. Chodba se začala třást a ze stropu na nás padalo kamení. Bylo nepravděpodobné, že by ve velké energetické stanici zůstal někdo živý. Plathova říše byla odsouzena k zániku.

Chodba se zdála být nekonečná. Museli jsme rozsvítit svítilny. Vzduch byl špatný. Nakonec chodba vyústila do kulaté místnosti o průměru pouhých deset metrů.

Doutreval ukázal vzhůru. Nahoru vedla napůl zasypaná šachta.

„Myslíte, že to je ono?" křičel poručík Bradon.

Ulevilo se mi, že jsem neztratil sluch. Redhorse zapnul antigravový projektor a stoupal do výšky.

Zatímco se major pokoušel uvolnit šachtu, odtáhl mě Papageorgiu zpátky do chodby.

„Jak dlouho bude podle vás trvat, než sem dorazí první tefrodští roboti?" zeptal se mě.

Zíral jsem na něj. To mě ještě nenapadlo. Samozřejmě měl pravdu.

„Nanejvýš pár minut," odpověděl si sám. „Jestli do té doby nezmizíme, jsme ztracení."

„Myslíte, že bychom se je měli pokusit zdržet, než budou

ostatní v bezpečí?"

„Za takového hrdinu mě nemůžete považovat," zasmál se. Ukázal vzhůru. „Strhneme strop, Surfate," navrhl.

„Chcete, aby se zřítil strop?!"

Dychtivě přikývl. „Ano. To roboty trochu zdrží."

„Zapomínáte, že je to naše jediná cesta," připomněl jsem mu. „Jestli se Redhorsovi nepodaří uvolnit cestu nahoru, musíme zpátky touto chodbou. A to nepůjde, když bude zasypaná."

„Dobře víte, že zpátky nemůžeme," řekl nazlobeně. Vytáhl zbraň. Pokrčil jsem rameny.

„Pošlu vám poručíka Bradona," řekl jsem. „Ztratil jsem zbraň, když jsem při hledání jídla bojoval se špiónem."

Kývl a začal střílet. Když jsem se vrátil, pronikl Redhorse už tak daleko do šachty, že nebyl vidět. Uprostřed místnosti už byla celá hora napadaného kamení a smetí. Vysvětlil jsem Bradonovi Papageorgiův plán. Beze slova odešel. Věděl jsem, že Papageorgiovi pomůže. Teď už nám zbývala jen zasypaná šachta.

Za několik minut se Redhorse vrátil.

„je to dost úzké," řekl s pohledem na mou korpulentní postavu. „Ale myslím, že to všichni dokážeme. Nahoře je galerie. Nad ní začíná led. Musíme se ho pokusit rozpustit. Myslím, že není moc silný, protože v této části Godlaru bylo vždy teplo."

Odmlčel se a podíval se na nás.

„Všichni víme, co je ve hře," řekl Redhorse vážně. „Musíme na povrchu za každou cenu přežít. Perry Rhodan se musí dozvědět o těchto událostech. Nemohu se zbavit dojmu, že nás sem Mistři ostrovů poslali schválně. Proč, to nevím, ale vše, co souvisí s Mistry ostrovů znamená nebezpečí pro nás a pro Solární impérium."

Odrazil se od země a zmizel v šachtě. Následovali jsme ho v přiměřených rozestupech. Poslední byl Papageorgiu, který spolu s Bradonem znemožnil tefrodským robotům, aby nás dostali. Chodba byla zaplněná tunami hmoty.

Roboti nemohli dál.

A my jsme nemohli zpátky.

***

To, co Don Redhorse označil jako galerii, byly ve skutečnosti zbytky kovových roštů, připevněné po obou stranách šachty. Asi deset metrů nad nimi bránil v další cestě led.

„Až začneme střílet, musí to probíhat s největším soustředěním," řekl Redhorse. „Led bude tát a vytvoří něco jako vodopád. Musíme se snažit vyhnout promočení, protože mokré šaty mohou na povrchu znamenat rychlou smrt. Musíme se tedy pokusit rozpustit led jen ve středu nad šachtou."

Pět mužů začalo střílet. Já jsem se účastnit nemohl, vždyť už jsem žádnou zbraň neměl. Za pár vteřin zahalila celou šachtu oblaka páry. Začal jsem se potit.

„Přestaňte střílet!" zvolal Redhorse. „Jeden z nás musí vyletět nahoru a podívat se, čeho jsme vlastně zatím dosáhli." Zastrčil si zbraň za opasek a chystal se zapnout antigravový projektor.

„Okamžik, pane majore!" křiknul jsem na něj. „Já se zatím jen díval."

Než stačil zaprotestovat, zapnul jsem antigravový projektor a odrazil se.

„Vraťte se, desátníku Surfate!" zařval Redhorse.

Později bych tvrdil, že jsem ho neslyšel. Nikdo by mi nedokázal opak. Vytáhl jsem svítilnu a pokračoval v letu. Redhorse a ostatní rozpustili

téměř tři metry ledu. Vletěl jsem do uměle vytvořené šachty. Po čtyřech metrech jsem zase narazil na led. Pára tu byla tak horká a hustá, že jsem jen lapal po dechu. Nepodařilo se mi zjistit, jak silná je zbylá vrstva ledu. Slétl jsem trochu níž a zapnul náramkovou vysílačku.

„Pane majore!" volal jsem. „Ještě jsme led neprorazili. Pošlete sem jednoho muže se dvěma zbraněmi. Zkusíme to odtud."

„Surfate!" křičel Redhorse. „vy jste jednal proti mému..."

Vypnul jsem vysílačku. O něco později se z oblaku páry vynořil Čejen. Oči mu zářily zlostí.

„Vypadá to špatně, pane," ukázal jsem nahoru. „Nic nenasvědčuje tomu, že by se nám brzy podařilo led prorazit.

Navíc je tu dost špatný vzduch."

Podal mi paprskomet.

„Zkusíme to, Brazosi," řekl.

Stříleli jsme a stříleli. Věděl jsem, že když se nám to nepodaří, bude to náš konec.

Náhle se seshora ozval syčení.

„Zvládli jsme to!" zasípěl Redhorse. „Ještě pár střel, abychom zvětšili otvor!"

„Dojdu zatím pro ostatní," řekl jsem. Redhorse jsme našli na začátku ledové šachty.

„Můžeme ven," řekl pomalu. „Ale je zima a je noc."

"Riskovali jsme příliš, než abychom se vraceli, pane majore," řekl Bradon. „Dole v šachtě na nás čekají tefrodští roboti. Na povrchu máme alespoň šanci přežít. Určitě najdeme nějakou jeskyni, kam se na čas budeme moci ukrýt. Pomocí zbraní se dokonce můžeme ohřát. Až se rozední, půjdeme na lov."

Redhorse nám všem posvítil do obličeje. Všichni jsme přikývli.

Redhorse letěl první. Dva metry širokým otvorem jsme se dostali ven. Přivítal nás ledový vichr.

„Poletíme těsně při zemi," nařídil Redhorse. Následovali jsme světlo jeho svítilny. Vítr nebyl tak prudký, jak jsem si pamatoval, ale chlad se mi i tak zdál nesnesitelný. Věděl jsem, že tuhle noc nepřežijeme, nenajdemeli jeskyni nebo jiný úkryt.

Když jsme se dostali k horám, objevil Doutreval soutěsku. Přistáli jsme a prohledali ji. Ukázalo se, že je to vchod do prostorné ledové jeskyně. Pomocí zbraní jsme rozšířili přístup. Když jsme byli všichni uvnitř, oddělili jsme pomocí zbraní ze stěn bloky sněhu a uzavřeli jimi vchod. Tak začalo být v jeskyni brzy poměrně teplo.

Byl jsem tak unavený, že by stačilo, abych si lehl na zem, a okamžitě bych usnul. Vypnuli jsme individuální ochranné štíty a antigravové projektory, aby nás nikdo nemohl lokalizovat. Bojové skafandry jsme použili jako karimatky. Nebyly to ideální

poměry, ale mohli jsme teď doufat, že se dočkáme dalšího dne.

„Vezmu si první hlídku," řekl Redhorse. „Ostatní mohou spát."

Uložili jsme se na svá primitivní lůžka. Brank kašlal a pro sebe si něco klel. Papageorgiu ležel vedle mě.

Usmál se na mě.

„Nu?" zeptal se. „Odvážíte se prorokovat?"

„Co chcete slyšet?"

„Možná," řekl zamyšleně, „něco o divoké, kterou zítra skolíme a budeme opékat tady v té jeskyni."

„Myslíte, že se tefrodští roboti dají opékat?"

Zasmál se a zavřel oči. Otočil jsem hlavu a spatřil majora Dona Redhorse, jak stojí u vchodu do jeskyně. Úzkým otvorem vyhlížel ven.

Zavřel jsem oči. Poručík Bradon zhasnul svou svítilnu. V jeskyni byla tma. Slyšel jsem dech ostatních mužů a Brankův kašel.

„Dovedete si představit, že jsme na Zemi?" ozval se ze tmy Papageorgiu.

„Ano," řekl jsem tlumeně. „Ano, velmi dobře, i když bych to před pár hodinami nepovažoval za možné."

Nevěděl jsem, jestli mě pochopil. Bylo těžké uhodnou myšlenky as

tronauta, který patřil k mladší generaci.

Dech mužů, Brankův kašel a skřípění Redhorsových podrážek na sněhu, to vše se spojilo s větrem, kvílícím kolem jeskyně. Myslel jsem na Zemi roku 2404.

Pak jsem usnul.